

DOBRÁNYI ILDIKÓ (1948-2007)

MINDÖRÖKKÉ

A KÁRPITOK MÉLTÓSÁGA

FOREVER

THE DIGNITY OF TAPESTRY

DOBRÁNYI ILDIKÓ

MINDÖRÖKKÉ FOREVER

A KÁRPITOK MÉLTÓSÁGA THE DIGNITY OF TAPESTRIES

DOBRÁNYI ILDIKÓ (1948-2007)
EMLÉKKIÁLLÍTÁSA
ESZTERGOMI KERESZTÉNY MÚZEUM
2008 SZEPTEMBER 7 - OKTÓBER 30

Dobrányi Ildikó Emlékbizottság

Elnök: Mojzer Miklós
Titkár: Dr Anka Mária
Tagok: Dr András Edit, Hegyi Ibolya, Felsmann Tamás,
Kontsek Ildikó, Kulinyi Dániel, Kulinyi Titusz,
Száráz Mária, Szyksznian Wanda,

A kiállítás anyagát válogatta: Kontsek Ildikó,
Kulinyi Dániel, Kulinyi Titusz

A kiállítást rendezte: Kontsek Ildikó

A katalógust szerkesztette: Hegyi Ibolya, Kontsek Ildikó

Szerzők: András Edit, Anka Mária, Hegyi Ibolya,
Peter Horn, Elsje Janssen, Kontsek Ildikó, Marosi Ernő,
Mojzer Miklós, Száráz Mária

Kiadványterv koncepció: Tepes Ferenc és
Felsmann Tamás

Kiadványterv: Kulinyi Titusz

Nyomdai kivitel: Peternák Zoltán

Fordítás angolra: Chris Sullivan

Támogatók:
Nemzeti Kulturális Alap
Keresztény Múzeum Alapítvány
Thoma József és családja

Felelős kiadó: Cséfalvay Pál múzeumigazgató
Keresztény Múzeum, Esztergom, 2008.

ISBN 778 963-7129 22 3

MEMORIAL EXHIBITION FOR
ILDIKÓ DOBRÁNYI (1948-2007)
CHRISTIAN MUSEUM, ESZTERGOM
7 SEPTEMBER – 30 OCTOBER 2008

Ildikó Dobrányi Memorial Committee

President: Miklós Mojzer,
Secretary: Mária Anka
Members: Edit András, Ibolya Hegyi, Tamás Felsmann,
Ildikó Kontsek, Dániel Kulinyi, Titusz Kulinyi,
Mária Száráz, Wanda Szyksznian

Material selected by Ildikó Kontsek, Dániel Kulinyi,
Titusz Kulinyi

Curator: Ildikó Kontsek

Editors of the catalogue: Ibolya Hegyi and Ildikó Kontsek

Contributors to the catalogue: Edit András, Mária Anka,
Ibolya Hegyi, Peter Horn, Elsje Janssen, Ildikó Kontsek,
Ernő Marosi, Miklós Mojzer, Mária Száráz

Catalogue design conceived by Ferenc Tepes and
Tamás Felsmann

Catalogue designed by Titusz Kulinyi

Printed by Zoltán Peternák

English translation by Chris Sullivan

Sponsors:
National Cultural Foundation
Christian Museum, Esztergom
József Thoma and Family

Publisher responsible: Pál Cséfalvay, Director of the
Christian Museum, Esztergom

ISBN 778 963-7129 22 3

Tartalomjegyzék

Mojzer Miklós Előszó 6
Marosi Ernő Egy kárpitművész nő halálára ?
Elsje Janssen Fű és tűz, film és fonál: Dobrányi Ildikó kárpitjai ?
Peter Horn “Az életút - végtelen nomád létezésünk része” ?
Hegyi Ibolya “Alternatív reneszánsz” ?
András Edit A kárpit reneszánsz lelke ?
Kontsek Ildikó Tíz év a közösségért ?
Száráz Mária Emlékeim ?
Anka Mária Utószó ?

Table of Contents

Miklós Mojzer Foreword 6
Ernő Marosi On the Death of a Tapestry Artist ?
Elsje Janssen Grass and Fire, Film and Fibre: Tapestries by Ildikó Dobrányi ?
Peter Horn ‘A Life’s Course – As Part of Our Timeless Nomadic Existence’ ?
Ibolya Hegyi ‘Alternative Renaissance’ ?
Edit András The Spirit Behind the Tapestry Renaissance ?
Ildikó Kontsek Ten Years for the Tapestry Community ?
Mária Száráz My Memories ?
Mária Anka Afterword ?

ELŐSZÓ

Kultúrtörténeti és múzeumpolitikai következetességből látható most a Keresztény Múzeumban Dobrányi Ildikó kárpitművészeknek, a Magyar Kárpitművészek Egyesülete alapító elnökének (1996-2007) egyéni kiállítása.

Ebben a múzeumban őrzik Ipolyi Arnold püspök (+1886) európai szövött kárpit gyűjteményét. Innen kapott megrendelést a Szent István Kárpit tervezésére 1998-ban a művész és a műhely, a keresztény magyar állam megalapításának ezer éves évfordulójára. Az elkészült művet 2000 decemberében itt mutatták be először és azóta is e helyen látható. Ez a hatalmas kárpit - a múzeumi kategóriában a 19. században született fogalmak szerint - iparművészeti, tehát inkább "kézműves alkotás". Századunk elején már visszakerül a szövésnek ez a műfaja a "grand art" közegébe, amelybe ősi klasszikus századaiban is joggal beletartozott az építészettel, a szobrászattal és a festészettel, sőt az ötvösművészettel együtt. Véletlen tán, de tanulságos, hogy a középkori budai királyi udvar régi kútjából nemrég előkerült egy Anjou falikárpit töredék. Idejét tekintve máig társtalan művészeti rokonai között. Táblakép kortársa sem került még a Magyar Nemzeti Galériába.

A kárpit műfaja mindig is igényes tervezői és nagy kapacitású, ráadásul társas munkát kívánó alkotói mód. A mű célja elsősorban uralkodói reprezentáció, de legalábbis az adott körben a legelőkelőbb környezetet biztosító szándék. Világi és egyházi funkciója egyaránt lehetett - mint a falképeké - amelyek maguk is igen sokszor a szövött kárpit utánzataiként kerültek a falakra. Ilyenről tesznek máig tanúságot az esztergomi várkapolna freskótöredékei is. A műpártolás monumentális gesztusát - az épület, szobor, kép, vagy ékszer mellett, - mind máig a kárpit szövete jelenti mindazokban a kultúrákban, amelyeknek nem esetleges, hanem folytonos a történeti tudásuk.

A Mátyás király könyvtárát - északon a legkorábbi itáliai ösztönzésű budai királyi könyvtárat - is magába foglaló, a Corvinákat is őrző Országos Széchenyi Könyvtár, ugyancsak a Magyar Kárpitművészek Egyesületétől rendelte meg 2003-ban a Corvin Kárpitokat. 2006-ban a budavári könyvtár Nemzeti Emlékhelyet biztosított számukra a Corvinákkal együtt. A 21. század kezdetén ez a reneszánsz emlékkiállítás a hazai reneszánsz kultúra jelzésszerű újjászületésének, emlékkiállításának számított. Legalább részben pótolunk velük valamit, ami megvolt, de a századok során elveszett.

Két hazai nemzetközi kárpitkiállításon 2001-ben és 2005-ben a Szépművészeti Múzeumban, azután a Vancouver-i kiállítás sikerét követően a Washington-i The Textile Museum-ban vált ismertté Dobrányi Ildikó. A vele együttműködő kárpitművészekkel együtt Ildikó is képletesen a „szövött fénykörökbe” került.

Ez a kiállítása különös művészi és gondolati kérdést is sejtet. A kárpit évezredek történetében maga az igazán historizáló műfaj, események ábrázolásához kötődő.

A francia mesterműhely - ahol ő tanult is, tapasztalatokat is gyűjtött - Aubusson hatására a leveleket és a pázsitokat elemezte, színekre bontotta, és ezáltal a hagyományos kárpitszövést újította meg. Ebből szín és fénykísérletes solilógia, egyéni elmélkedésmód született. A natúra földjéről későközépkori és kora reneszánsz háttérű, absztrakt történeti és figurális látomások tűnnek elő. Mintha a millefleurs mezőjéről származtathatnánk a figurális alakok visszaidézését, újjászületését, szövött képeink. Középkori és reneszánsz díszírások, színeket és formákat váltó „nosztalgikus quize” kísért bennünk, hogy felfedezzük velük, mögöttük, megnyerő külsejük rejtett, netán súlyos értelmét. E historizáló műfajban nem szükségszerű a vallásos vonatkozás, itt sincs kifejezve. Az értelmezéshez azonban devocionális mozzanatok is társulnak. Műveiben az áhítat klasszikus fogalmú és tartózkodó. Közkinccsé tehető ez? Dobrányi Ildikó életében alighanem mosolyogva tiltakozott volna e felvetésen. Műveivel és művészetszervező tevékenységével mégis missziót töltött be közöttünk.

*Mojzer Miklós
művészettörténész
a Szépművészeti Múzeum nyugalmazott főigazgatója
a Dobrányi Ildikó Emlékbizottság elnöke*

FOREWORD

It is because of consistency in cultural and museum policy that this solo exhibition of work by Ildikó Dobrányi, President of the Association of Hungarian Tapestry Artists from 1996 until 2006, is on show in Esztergom's Christian Museum.

It is in this museum that the collection of European tapestries built up by Bishop Arnold Ipolyi (d. 1886) is housed, and it was from this museum that the artist and her workshop received a commission in 1998 to design the 'St. Stephen Tapestry' for the thousandth anniversary of the foundation of the Christian Hungarian state. It was here, too, in the December of that anniversary year (2000), that this work was displayed for the first time; and it is here that it can be seen today. In the 19th century, this enormous tapestry would have been seen by museums as an applied arts or 'handicrafts' creation. Now, at the beginning of the 21st century, this genre of weaving is returning to the category of 'high art' to which it belonged (together with architecture, sculpture, painting, and even goldsmith's art) in its earlier, classic, period. Accidental, but instructive, was the recovery not long ago of a good-sized fragment of a woven Anjou-era tapestry from an old well found at the royal court in Buda. With regard to its era (the 14th century), this is still unique among examples of its kind: so far no panel picture from that time has been acquired even by the Hungarian National Gallery.

Tapestry has always been a method of creation requiring fastidious design activity and a great amount of physical work, and team work at that. The purpose of works was primarily monarchical display, but also, at least in a given circle, there was intention to ensure an environment of the most distinguished kind. They could have secular or ecclesiastical functions, as in the case of wall paintings (frescoes), which were very often put on walls as copies of woven tapestry. The fresco fragments in the chapel of Esztergom Castle attest to this to the present day. With regard to later posterity also, the monumental gesture that is art patronage is still represented in all those cultures possessing a continuous as opposed to an occasional historical consciousness not only by buildings, sculptures, pictures, and jewellery, but also by the weaving of tapestries.

The National Széchényi Library, heir to the library of King Matthias Corvinus (the earliest Italian-inspired royal library north of the Alps) and the holder of some of its so-called Corvinus codices, ordered the 'Corvinus Tapestry' from the Association of Hungarian Tapestry Artists in 2003. In 2006, the same Buda library provided a National Commemorative Site for this work and for the codices. Inaugurated at the beginning of the 21st century, this counted as an exhibition that commemorated Renaissance culture in Hungary and its symbolic rebirth. With the 'Corvinus Tapestry' we have replaced at least in part what used to exist but what was then lost in the course of the centuries.

Following the success of the two international tapestry exhibitions in Hungary held at Budapest's Museum of Fine Arts (in 2001 and 2005 respectively), and afterwards that of an exhibition in Vancouver on the edge of the Western world, Ildikó Dobrányi became known at The Textile Museum in Washington D.C. Along with the tapestry artists co-operating with her, Ildikó found herself in the focus of attention professionally.

This is her first large solo exhibition and it raises a number of artistic and intellectual questions. In its millennia-long history, tapestry is itself the truly historical genre: it is linked to the depiction of events.

Under the influence of Aubusson, the famous French workshop where she studied and gained experience, she renewed the tradition of leaves and tufts of grass, breaking them down to different colours. By so doing, she renewed traditional tapestry weaving. From this was born an experimental soliloquy in colour and light. Against a Late Medieval and Early Renaissance background, abstract historical and figural visions appear concerning the natural world. It is as if we can derive from the millefleurs field the remembrance of human or figural shapes and their rebirth in her woven pictures. Accompanied in them is a nostalgic 'quiz' of medieval and Renaissance decorative inscriptions that change their colour and form, so that we may discover with them and behind them the concealed, maybe serious, meaning of their winning looks. In the historical genre, religious aspects are not inevitable. Here none are expressed. Nevertheless, devotional elements, of a more private kind, do accompany the analysis. In all this, her work is classic in conception and is restrained. Could such a work become a public treasure? In her life Ildikó Dobrányi, would have protested at this idea with a smile. Nevertheless, with her works and her organisational activity she fulfilled a mission among us.

*Miklós Mojzer,
former Director-General,
Budapest Museum of Fine Arts
President of the Ildikó Dobrányi Memorial Committee*

Mindörökké | Forever, 2001
gyapjú, selyem, haute lisse | wool and silk, haute lisse

Egy kárpitművész nő halálára

Még hatvan éves sem volt, mikor elhunyt, 2007. május 5-én. Fájdalmas, gerincét megtörő, mozgását megkötő kór ragadta el, de a mindig görnyedő szövőnőnek, a gobelinművésznék a fájdalom, a gerinc fáradtsága és törődése nem ismeretlen; része munkájának, alkotó eleme az ősi mesterségnek. Nem az a másik fájdalom, e közösséget igénylő tevékenység alapjának megrendülése fölött érzett: magának az emberi, munkatársi közösségnek felbomlása, annak megtapasztalása, hogy szellemi közösség helyett számunkra csak ideig-óráig tartó életrétegek lehetségesek, mely szertefoszlik, mihelyt az érdeklődés tárgyatlanává válik.

Gobelinszövő volt, tudatosan vallotta egy rövid önjelmezésben 1997-ben: „tulajdonképpen nem törekszem »saját egyéni képi nyelvezet«, »sajátos, egyéni kólorit« stb. kifejezésére, - csupán igyekszem e részleteket minél pontosabban megközelíteni, - fotó, computer-technika, raszter felbontás stb. segítségével, és azokat »dédelgetni«, a hagyományos, több évszázada ismert, rabszolgakateservekkel járó szövés technika által.” Ez nemcsak technika: a szövés régóta annak példája, hogyan válhatott egy művészi technika világot alkotóvá. A szövés csodája, hogy néhány anyaggal, főként a színezett gyapjúval, takaróból világot képes felidézni, egymásba szőtt fonalakból a természet változatosságának képét. Dobrányi Ildikónak ebből a részlet jutott, az a részlet, amely valamely egészből való, s amelyből az egészre ismerünk. Ebben volt modern művész. Mások a teljességet az individualizmusban, az egyéni látásmód kiteljesítésében keresték, ő a hagyományos technikához ragaszkodott.

Ennek a ragaszkodásnak hagyománya van, visszanyúl a modern művészet előtörténetére, a kézművesség hordozta értékek preraffaelita kultuszára (vajon nem éppen a textiliparban zajlott-e le a gyűlöletes gyáripar elleni merényletkísérlet, a géprombolás?), s vissza Ferenczy Noémi tanítására, hagyományára is. Technikai, művészi készségét az 1970-es évek elején Franciaországban teljesítette ki. Ott döntött a szövés hagyományos eszköztárának megtartása mellett is, a modern technika-újítási kísérletek helyett. Alázatos gesztus? A művészet állandóságának tisztelete-e? Mindenesetre a nehezebb út vállalása.

A technikai újítás helyett maradt a másik: a közösség, az intellektuális szerveződés keresése. „Rabszolgamunka” ugyanis a gobelinszövés, a névtelen kezek együttműködésének, a manufaktúra kollektivitásának ideális terepe. Aki szó, szívesen társul. Így vett részt Dobrányi Ildikó majdnem a kezdetektől fogva a Szombathelyi Textilművészeti Biennálékon, amelyek a modern művészet lehetőségeinek, s emellett a politikától

On the Death of a Tapestry Artist

She was less than sixty when she passed away on 5 May 2007. She was attacked by a painful, backbreaking illness that hampered her movement, but for weavers and Gobelin artists who are always stooping, pain and spinal fatigue are not unknown; they belong to the work and are a creative element in an ancient craft. This was not pain of another kind, felt as a result of the shaking of the foundations of this community-dependent activity, the break-up of a community of colleagues and associates, and the perception that instead of a community of minds, only a community of interests is possible for us, one which lasts just briefly, disintegrating as soon as these interests cease to exist.

Ildikó Dobrányi was a Gobelin weaver. In a short sketch of her herself in 1997, she declared: ‘As a matter of fact, I do not strive to express an “individual pictorial language”, “a characteristic and individual set of colours”; I merely attempt to convey these details as exactly as possible, with the help of photographs, computer technology, raster definition, etc., and to “foster” these, by means of a traditional slave-work weaving technique known for many centuries.’ This was not just any technique: weaving has long been an example of how an artistic technique can become the creator of a world. The wonder of weaving is that with a few materials, principally coloured wool, it is capable of evoking a world from a covering, of presenting the diversity of nature from threads woven together with one another. For Ildikó Dobrányi, detail came from this, detail which is from a whole and from which we get to know the whole. In this she was a modern artist. Others have sought fullness in individualism, in the filling out of an individual way of seeing; she, for her part, adhered to the traditional Gobelin technique.

The abovementioned adherence has a tradition. It stretches back to the prehistory of modern art, to the Pre-Raphaelite cult of the values conveyed by handicrafts (was it not in the textile industry that machine-wrecking took place, as an attack on the hated factory system?), and back to the teachings and tradition of Noémi Ferenczy. It was in France in the early 1970s that Ildikó perfected her technical and artistic skills, and it was there that she decided in favour of weaving’s traditional stock of means instead of modern attempts at technique renewal. Was this a reverential gesture? Was it respect for the permanence of art? In any event, it represented the choosing of the more difficult path.

Instead of renewal of the technique, there was something else: the tapestry community, the search for intellectual organisation. Gobelin weaving, the abovementioned ‘slave work’, is ideally suited to the community represented by a manufactory, to co-operation between unknown hands.

független, szabad alkotó közösségformálásnak alkalmasit jelentették. Később, a kilencvenes években, a Magyar Kárpitművészek Egyesületének megalapításakor még nyilvánvalóbb volt a textilszövő manufaktúra mintaképe: közösségi munkával, az egyéni törekvések közös cél – az eredeti értelmében vett „alkalmazott művészet”, a monumentális dekoráció feladata – alá rendelése. A témák: nagy, közösségi, történelmi eszmék, mint a nagy szövőszékekkel berendezett Budavári Kárpitműhely két nagy alkotása, a Szent István-kárpit s a Corvin-kárpit. Inkább a közös gondolkodás alkalma, mint munkaalkalom mindegyik.

Se sok-sok optimizmust, küzdelmet és fáradságot követelő, majdnem utópisztikus vállalkozás mellett is megszólal a művész józan pesszimizmusa, annak fokozatos belátása, hogy a régi egység megszűnt. A Magyar Kárpitművészek Egyesülete által kezdeményezett nagy, nemzetközi szövött kárpit-kiállítások közül az utolsó, a 2005-ben, a Szépművészeti Múzeumban rendezett másodikkal, egyéni, legszemélyesebben autonóm kifejezésű művét értelmezve írta le a keserű sorokat: „Nemsokára számmunkra illúzióvá válik a természet tavaszi újjászületése is. Helyette az »alternatív reneszánsz« (újjászületés) marad...” – Sokszor láttam, alig ismertem: most eltűnök, élhetett volna-e tovább ebben a világban?

A szövőnő halálát az irigység okozza, mert a természet isteni alkotásával merészkedett versenyre kelni: erről szól Ovidius Metamorphosésében Arachné mítosza.

*Marosi Ernő
művészettörténész, akadémikus
MTA Művészettörténeti Kutató Intézet*

Those who weave are happy to come together. Accordingly, Ildikó Dobrányi took part, from the very first one almost, at the Szombathely Textile Biennales, which were occasions that presented opportunities for modern art and for the forming of communities of artists that were independent of politics. Later on, in the 1990s, at the time of the founding of the Association of Hungarian Tapestry Artists, the model of a textile-weaving manufactory was even more obvious: with community working and the subordination of individual efforts in the interests of a common goal, its task was monumental decoration, ‘applied art’ in the original sense of the term. The themes were grand, communal, historical concepts, like the two major creations of the Budavár Tapestry Workshop that was equipped with large looms: the ‘St. Stephen Tapestry’ and the ‘Corvinus Tapestry’. These provided opportunities for joint work, but for joint thinking even more so.

And as well as this almost utopian undertaking demanding enormous optimism, struggle and exertion, there was also the sober pessimism of the artist, the gradual realisation that the old unity had disappeared. Of the major international exhibitions of woven tapestry initiated by the Association of Hungarian Tapestry Artists, it was on the occasion of the last one, held in 2005 at the Budapest Museum of Fine Arts, that when analysing her work, which was individual, autonomous and so expressive of herself, she set down the following, bitter, lines: ‘Soon even nature’s spring rebirth will be an illusion for us. Instead of it, there will be an ‘alternative renaissance’ (rebirth)...’ I saw her often yet I scarcely knew her. Now I wonder: Could she have lived on in this world?

The death of the weaver is caused by jealousy, because she dared to compete with nature’s divine creation; the myth of Arachne in Ovid’s Metamorphoses speaks of this.

*Ernő Marosi,
art historian, former Vice-President,
Hungarian Academy of Sciences*

Fű és tűz, film és fonal: Dobrányi Ildikó kárpitjai

Élénken él bennem az emlék amikor először láthattam Dobrányi Ildikó által tervezett és szövött kárpitot a 4. Kárpitfesztiválon 1999-ben, a franciaországi Beauvaisban. A helyi múzeum ódon kiállítótermeiben sétálgatva élveztem az Európa szinte minden tájáról beérkezett műveket. Legtöbbjük e csodálatos helyszínen valószínűleg még jobban érvényesült, de voltak olyanok is, melyek talán kevésbé hatottak. Majd hirtelen lélegzetelállító látványban volt részem. Egy nagy, négyzet alakú kárpitot pillantottam meg, intenzív narancsvörös háttérrel, és a közepén ragyogó zöld lóval. A hatás lenyűgöző volt. A kárpit felülete nemcsak egyszerűen vöröslött, hanem szinte mozgott. Apró, zilált vonalakak, mint fűszálak töltötték ki a mezőt, ahol az elegánsan megformált oldalnézetben ábrázolt ló mozdulatlanul állt. A mozgalmasság felszín keretként a háttér színeiben pompázó leheletfinom bordűr is kirajzolódott. A két komplementer szín együttes alkalmazása, az élőlény nyugalmanak és a kárpit "égő" mezejének ellentéte avatta e kárpitot műremekké és véste örökre emlékezetembe. Boldog voltam, amikor évekkel később személyesen is találkozhattam e kiváló munka alkotójával, és szerencsémre ekkor több kárpitját is megismerhettem.

Ha Ildikó művészetének fejlődését vizsgáljuk, megállapíthatjuk, hogy újításai összefüggő rendszert alkotnak, melyben a színhasználat meghatározó elem. Kárpitjainak megfejtéséhez az egyik kulcsot ugyanis a letisztult színösszeállítások, mint a fekete, a fehér, az élénk színek, a vörös, a sárga és a kék közvetítésével találhatjuk meg. Nagyon kifinomult érzéke volt a harmonikus színkombinációkhoz. Művein, melyeknek meghatározó témája a természet, melyeken közelről fedezhetjük fel a fák részleteit, lombzatát, és a füveket. A művész azonban nem a szemünkkel rögzített látványt, hanem a fényképezőgép objektívja, a videó kamerák, és a régi tv képernyők által előállított szemcsés szerkezetű képeket mutatja meg, de ezt csak azután értettem meg, miután elolvastam Ildikó írását arról, hogy milyen nagy hatással volt rá édesapja és édesapja révén a filmkészítés. Ez az új információ megerősítette saját korábbi megfigyelésemet is, miszerint a művész szövéssel, szövésben fejezi ki magát anélkül, hogy szükségét érezné gondolatait szavakba öntésének. Ugyanez a hozzáállás a kortárs művészetben azonban nem mindig magától értetődő.

Kárpitjai tökéletesen vannak megszőve. Ha jobban meg-

Grass and Fire, Film and Fibre: Tapestries of Ildikó Dobrányi

I remember very vividly the first time I saw a tapestry created and woven by Ildikó Dobrányi. It was at the 4ème Festival de la Tapisserie in Beauvais, France in 1999. I was walking through the museum galleries, most of them old rooms with a lot of charm, and enjoying the pieces on display. Going from one room to the other, it was obvious that some tapestries were well presented while others did not get the attention they deserved. It was interesting seeing weavings from all over Europe. And then, suddenly, I ran into a magnificent piece: a big square tapestry with an intense orange-red background and a bright green horse in the middle. It had an overwhelming presence. The red was not just a red woven surface: it was full of movement. Small, seemingly nervously drawn lines like scratches filled the field. The elegantly shaped horse, depicted in profile, stood still. Very subtly, in a fashion only visible if you paid attention and looked for a second time, by using the same colours and lines in a slightly different way, the artist had also created a border. The combination of the two complementary colours together with the quietness of the animal and the 'burning' field made of this tapestry a piece of art that became etched in my memory. Years later I had the pleasure of meeting the artist who made this outstanding piece, Ildikó Dobrányi. And luckily I was able to see more of her tapestries.

When you look at the evolution of Ildikó's tapestries, there is continuity in her artistic expression, as well as renewal. Colour is an important element. Both black and white and bright colours like red, yellow and blue, as well as more sober colour schemes, have found their way into her tapestries. She has a good feeling for harmonious combinations. Nature is the dominant theme in her tapestries. Looking at them we see details of trees, foliage and grasses. One gets the impression that the artist does not show this in a clear view, but through the eye of a camera. It is reminiscent of a still from a video or of the horizontal bars on an old TV screen. Only later, after already having seen and enjoyed the tapestries, I learned from reading a text written by Ildikó that she was influenced by her father and his filmmaking. It was affirming that I experienced the tapestries in that way, without earlier knowledge. It means the artist is able to express in her weaving what she wants to, without the necessity of explaining it in words. This is not so evident in contemporary art.

figyeljük őket, megállapíthatjuk, hogy a falak beborítására alkalmas monumentális, de a kisebb darabok esetében is, kárpitjain a színes vetülékfonalak révén a kézművesség játékossága van jelen. Vetülékekkel rajzolva jobbról balra, felülről lefele, hajlítva és egyenesen, hosszan vagy röviden kis pontok és csíkok által, melyek együttes hatása a háttér színes árnyalatait alkotja. Ez az a munka az, melyet kétségtelenül csak a legmagasabban képzett szövők képesek megvalósítani. Dobrányi Ildikó azonban nemcsak a “szövés mestere”, hanem a legkiválóbb kárpitművészek egyike is. Kárpitjait, melyeket reánk hagyt, nagyra becsüljük.

Elsje Janssen
művészettörténész
gyűjteményi koordinátor
Konzervátori és Restaurátori osztályvezető
Városi Múzeumok Antwerpen, Belgium

Besides this, it is also obvious that the tapestries of Ildikó Dobrányi are perfectly woven. If you look closely at her work, whether it is a monumental tapestry to fill a whole wall or a small piece with more intimate measurements, you see the craftsmanship in the way she plays with the different coloured weft threads. Lines go in different directions: to the right, to the left, up and down, curved and straight, long and short, accompanied by little dots and stripes and on a background of different clouds of colour. It is the kind of work that without doubt only skilled weavers can achieve. Ildikó Dobrányi can surely be termed a ‘master weaver’ and a superb tapestry artist. We will cherish the tapestries she has left us.

Elsje Janssen
art historian
Co-ordinator Collections Management
Head of Conservation and Restoration at the
Municipal Museums of Antwerp

Nomád szőnyeg | Nomadic Rug, 1996
gyapjú, selyem, haute lisse | wool and silk, haute lisse

“Az életút - végtelen nomád létezésünk része”

Dobrányi Ildikóval életemben kétszer találkoztam. Első alkalommal 2004 novemberében, mikor a Kárpit2 nemzetközi zsűrijében vettem részt. Ekkor ismertem meg különleges szervező tehetségét és a kortárs kárpittal kapcsolatos szakértelmét. Másodszor a Kárpit2 megnyitója alkalmával találkoztunk 2005 novemberében a budapesti Szépművészeti Múzeumban.

Olyan kiállítást soha életemben nem láttam még, mint amilyen a Kárpit 2 volt. A francia Manufacture des Gobelines és a magyar múzeumok gyűjteményeiből származó történelmi kárpitok olyan lélegzetelállítóan voltak bemutatva, hogy a rendezést másképp el sem tudtam volna képzelni. El voltam ragadtatva a kárpitok között létrejövő eleven párbeszédétől, a régi francia kárpitok, szobrok és műtárgyak interakciójától. Kárpitművészként teljesen új volt számomra, hogy ebben a kontextusban már a kortárs kárpitokról sem lehet azt állítani, hogy nem műalkotások.

A Kárpit 2 című kiállítás kurátorai és koncepciójának kidolgozói Dobrányi Ildikó és András Edit voltak. Mindketten sikeres erőfeszítéseket tettek annak érdekében, hogy a közönség számára meggyőző módon mutassák be, amit én egész életemben tudtam: a kárpit egyszerűen ugyanolyan művészet, mint a festészet, vagy a szobrászat, csak éppen a művészi technika eredménye ez esetben a kárpit. Másképp fogalmazva, a művészi munka (amennyiben jól van kivitelezve) pozitív megítélését egyedül csak a legjobb művészi minőség érdemelheti ki. A kiállítás e megállapítás demonstrációja volt, olyan kiegyensúlyozottan és magától értetődően, amely a Kárpit 2-t az elkövetkezendő rendezvények számára követendővé és modellértékűvé tette.

Ami megragadott Dobrányi Ildikóval kapcsolatban az a szervezőkézsége és a megbízhatósága, szilárd szakmai értékítélete és tudása volt, amellet a páratlan teljesítmény mellett, melyet a Magyar Kárpitművészek Egyesületének létrehozásával és működtetésével kapcsolatban kifejtett. Ugyanakkor két rövid budapesti látogatásom alatt lehetőségem volt megismerni Ildikó különlegesen érzékeny, melegszívű személyiségét is.

A textilművészeti szaklapokból már évekkal a személyes találkozás előtt, mint kiváló művészt ismertem Dobrányi Ildikót. A legelső kép, amelyet egyik munkájáról láttam, keltette fel érdeklődésemet, és már akkor megállapítottam különleges művészi tehetségét. Eredetiben először Vancouverben a IV. Amerikai Kárpit Biennálén láttam munkáit. Emlékezetes e két kárpitja a “Fű” című sorozatból, továbbá a Kárpit kiál-

‘A Life’s Course - As a Part of Our Timeless Nomadic Existence’

I met Ildikó Dobrányi only twice in my life. The first time I met her was in November 2004 when I went to Budapest as a member of the jury for ‘KÁRPIT 2’. This gave me the opportunity to observe her enormous talent for organising and her great authority in judging contemporary tapestry. The second time was on the occasion of the opening of ‘KÁRPIT 2’ in November 2005 at the Museum of Fine Arts in Budapest.

I had never seen an exhibition of tapestry art quite like ‘KÁRPIT 2’. The works chosen were presented in an overwhelmingly sophisticated way – I could not imagine even one of the works being allowed to hang in a different place. The contemporary tapestries were accompanied by historic tapestries from France, as well as historical objets d’art from Hungarian museum collections.

And I was delighted to observe not only the animated dialogue between the tapestries, but also when I realised it the intensive interaction between the French historic tapestries, the ancient sculptures and cultural objects on one side and the exhibited works of tapestry art on the other. What was absolutely new for me – as a tapestry weaver – was the fact that no visitor to this exhibition had any reason to weigh up whether or not the contemporary tapestries displayed there were works of art.

Ildikó Dobrányi was one of the curators of this exhibition (the other was Edit András) and co-author of the concept of ‘KÁRPIT 2’. The curators were successful in their efforts to present an exhibition to the public that did not bring up the wrong questions concerning tapestry and art: they clarified – in a convincing manner – something of which I myself have been aware all my life: that tapestry is simply as artistic a technique as painting or sculpting. The results of working in the painting technique are paintings. The results of working in the weaving technique are tapestries. And both have the right to be defined as works of art (but probably not if they are badly executed) – and must be judged and evaluated solely on their artistic quality and merit. It was the demonstration of this fact in such a relaxed and natural manner that made ‘KÁRPIT 2’ so extraordinary and it will serve as a model for all exhibitions that are to follow.

This is – aside from her unique achievement of founding the Association of Hungarian Tapestry Artists – what impresses me when I think about Ildikó Dobrányi as an organiser and about her reliability in classifying and evaluating works of tapestry art. During my two short visits to Budapest, I also had the opportunity to get acquainted with Ildikó Dobrányi as an

Fű III. (6 részes sorozat) | **Grass III.** (6 piece series), 1995
gyapjú, selyem, plexi | wool , silk and fibreglass

Fű III. (6 részes sorozat) | **Grass III.** (6 piece series), 1995
gyapjú, selyem, plexi | wool , silk and fibreglass

lítésen szereplő munkája és "Nomád szőnyegre" a zöld lóval, 1996-ból. Ezeket a csodálatos munkákat megismerve, művészi korszakainak egyikébe is alkalmam volt betekinteni, ahogyan erről 1977-es katalógusában ő maga is írt.

A korai kárpitokat "...az anyagok és a színek majdnem korlátolatlan használata jellemezte... Igyekeztem a szövés során mindenféle fajtájú, vastagságú, minőségű természetes szálát és a legkülönfélébb szövéstechnikákat kipróbálni. Később felismerte, hogy a tobzódás az anyagokban és a technikákban nem elég. Ez vezette ahhoz a döntéséhez, hogy mindent előlről kezdjen.

"Az alap dolgok": a redukált színek, a fekete a fehér a szürke árnyalatainak használatát fejlesztette ki. "Különféle textúrák, technikák, anyagvastagságok kontraszthatásainak kimunkálására törekedtem...a szövött anyag matériáját próbáltam szembeállítani a "semmivel", anyag és tér kölcsönhatásának tanulmányaként." Dobrányi Ildikó "tértextil korszaka" Wehner Tibor megállapítása szerint azonban csak rövid ideig tartott és "...gyorsan visszatért a klasszikus francia gobelinszövés technikájához, egyszersmind a falikárpit érzékeny síkjához - de természetesen a fakturális izgalmakat sem zárta ki"

1977 től a "kontraszt", és a "ritmus" alapkifejezések jellemzik művészi törekvéseit. Ezen elképzelések nagyon emlékeztetnek engem Josef Albers, Vasszilij Kandinszkij, Johannes Itten és Paul Klee elképzeléseire, akik ezen elemeket a Bauhaus tanáraiként, az elméletben és a gyakorlatban mint esztétikai alapelemeket használták. Talán Dobrányi Ildikó művészetének bizonyos gyökerei, kárpitjainak szabályrendszere (is) a német Bauhausból eredeztethető, melynek számos kapcsolata volt Magyarországgal. Példának a magyar Pap Gyula nevét említem, aki a húszas években a weimari Bauhaus diákja volt, s aki később a budapesti Képzőművészeti Főiskola tanáraként a Bauhaus elképzeléseit terjesztethette Magyarországon. Mindez részéről azonban csak hipotézis.

Alighanem Dobrányi Ildikó kiemelkedő szövési professzionizmusa talán inkább Aubusson-i és párizsi tanulmányainak köszönhető. Kárpitjai mellett, hogy személyes karakterének tisztaságát és nyílt őszinteségét mutatják, minden kárpitszövő számára modellértékűek.

A hetvenes évek elején kezdte el "Részlet" és "Fű" című sorozatait. Mikor Vancouver-ben a két darabot láttam a "Fű" című sorozatból, a kárpitok titokzatos hangulata, meglepő szépsége és harmóniája érzelmileg is mély benyomást gyakorolt rám. Úgy éreztem, mintha hipnotikusan hatnának rám. Hosszú ideig lenyűgözve álltam előttük. Ezután nemsokára Nomád szőnyegét is láthattam, amely a fentiekhez hasonló érzést váltott ki belőlem. Amint jobban megfigyeltem, abban is teljesen biztos voltam, hogy ez a kárpit sajátos eszközöket alkalmaz - a színkontrasztok meggyőző használata mellett - valójában egyfajta szövés-struktúrát és felületet. Itt talált rá művészi stílusára, és "egyéni festői nyelvére".

Későbbi munkái egyértelműen azt bizonyítják, hogy a szövött képekre vonatkozó sokrétű és összetett elképzelései csak ezen alkotói sorozatok által voltak megvalósíthatók. Nagyon jól értem őt. Eredeti elképzelését különböző módokon interpretálva

outstanding and warm-hearted person.

I came to know Ildikó Dobrányi as an excellent artist already many years before I met her in person from magazines on textile art. The very first image of one of her tapestries aroused my attention and I realised that she must be an extraordinarily gifted artist. In 2001 I saw her original works for the first time at the American Tapestry Biennial IV in Vancouver. I remember having seen two of her 'Grass' tapestries and, in an accompanying exhibition with a number of Hungarian tapestries from 'KÁRPIT 1', the 'Nomadic Rug' from 1996 with the green horse. Looking at these overwhelming pieces, I got a glimpse of one of her artistic phases which she herself describes in a catalogue from 1997.

Her early tapestries were characterised by the use of 'materials and colours almost with abandon. When weaving, I attempted to try out natural threads of all kinds, thicknesses and qualities, along with the most various weaving techniques.' Later on she realised that abundance in material and technique was not enough for her, which led her to the decision to start from the very beginning once more: 'I tried to turn over a fresh page, and attempted to start from nothing, from the basics.'

The 'basics' were: reducing colour by using only black and white with gradations of grey; evolving from 'the effects of the contrasts of different textures, techniques and thickness of material'; and setting 'the material of the woven fabric against "nothing" as a study of the interaction of material and space.' According to Tibor Wehner, Ildiko Dobrányi's 'spatial phase' lasted only a short time:

'The artist turned again towards the traditional French technique, towards the sensitive and flat surface of tapestry, but without giving up technical challenges altogether.'

From 1977 on she used elementary terms such as 'contrast' and 'rhythm' to characterise her artistic intentions. These terms very much remind me of Josef Albers, Wassily Kandinsky, Johannes Itten, and Paul Klee who used them in their Bauhaus teaching as two of the fundamental aesthetic elements of any artistic thinking and doing. Maybe the roots for Ildikó Dobrányi's favouring of these elementary rules in her tapestry art are to be found in the fact that the German Bauhaus also had some links to Hungary. The Hungarian Gyula Pap, who had been a student at the Weimar Bauhaus in the 1920s, later became professor at the Academy of Fine Arts in Budapest (1949-1962) and might have helped to make the Bauhaus curriculum public in Hungary. But this is only a hypothesis.

A fact, however, is the outstanding professionalism of her weaving technique, probably for the most part due to her studies in Aubusson and in Paris. Looked at from this point of view, her tapestries may serve as a model for every tapestry weaver and reveal certain characteristics of her personality such as lucidity and sincerity.

In the early 1970s Ildikó Dobrányi started her 'Detail' series and 'Grass' series. When I saw two of her 'Grass' tapestries in Vancouver they gave me quite a thrill and struck me emotionally by way of the mysterious atmosphere and the stunning beauty and harmony they exuded. I felt drawn by them as if hypnotised and stood looking at them for a long time. Shortly

Fű III. (6 részű sorozat) | **Grass III.** (6 piece series), 1995
gyapjú, selyem, plexi | wool , silk and fibreglass

Fű III. (6 részű sorozat) | **Grass III.** (6 piece series), 1995
gyapjú, selyem, plexi | wool , silk and fibreglass

megmutatta, hogy a világban és a művészetben semmi sem egyszerű, de nagy biztonságot adhat, ha az ember fontos alapállását nem adja fel. Amennyiben azonban feladja, a kockázatos vállalkozás könnyen a bizonytalanságba vezethet. Ez a kettős érzés az, ami a művész idegeit állandóan megfeszíti, és teszi őt örök elégedetlenné. Ez az érzés azonban az új elképzelések keresésének ösztönzője is. Ez az, ami új energiákkal tölt fel, és ez az, ami új megoldások felé irányít. Jól tudjuk azt is, hogy ez ad a művész életében új lendületet a további alkotó időszakoknak, miközben az eredményre vonatkozólag a teljes bizonytalanság érzésével is meg kell küzdenie. Amennyiben az eredmény sikeres, akkor már nem egydimenziós ügyekről, hanem egyfajta összetettségéről, valódi műalkotásról beszélhetünk.

Azt gondolom, Dobrányi Ildikó hasonló helyzetben volt művészi fejlődésének minden szakaszában, s a fent említett alapvető művészi tapasztalatokat használta őszinte művészi nyelvet beszélő, varázslatos, és személyes utalásokat is rejtő csodálatos kárpitjain.

Hirtelen halálát elfogadni nehezen tudom.

*Peter Horn
kárpitművész
Kiel, Németország*

after this I saw her 'Nomadic Rug' and had a similar feeling. And when looking at it I was quite sure at the same moment that this tapestry exercised its effect – besides showing a convincing contrast of colour – mainly by the fact that it had a woven structure and surface. At that time the artist had found her personal artistic style, her 'individual pictorial language.'

Ildikó Dobrányi's late work shows even more explicitly that only by creating series was she able to transpose her manifold and complex ideas into woven pictures. I can understand her very well. To tackle one and the same theme from different directions shows the artist that nothing in our world and art is simple and at the same time gives him or her great certainty that he or she is not leaving out any important point of view. One of the risks is that it also may drive the artist into the uncertainty that he or she might have left out a lot. This double-edged feeling gnaws at the artist's nerves and leaves him or her dissatisfied.

But still the artist cannot stop hunting for new views on his or her artistic subject. This again winds up energies and leads him or her towards new solutions. We know that this can give the impetus for further creative phases in an artist's life, but the results are uncertain. But when there is a successful outcome, the works of art are complex and not one-dimensional in any case.

I think Ildikó Dobrányi must have been in a similar situation at every stage of her art. And she was able to use fundamental experiences like the ones mentioned above to create an admirable tapestry oeuvre that speaks to us in a plain artistic language enriched by mystic suggestion and hidden personal references.

I cannot get over the fact that all this has come to such a sudden end.

*Peter Horn
tapestry artist
Kiel, Germany*

“Alternatív reneszánsz”

Dobrányi Ildikó életműve annak a szemléletváltásnak a dokumentuma, mely Magyarországon Ferenczy Noémi nyomdokán a kárpitot autonóm képzőművészeti műfajként értékeli.

A művésznő 1972-ben diplomázott a Magyar Iparművészeti Főiskola Ferenczy Noémi által alapított Gobelin-szakán. E szakon, a tradíciókból adódóan - a rajzi, festési és elméleti stúdiumok mellett - elsősorban a klasszikus francia-kárpit tervezését és szövését sajátította el, majd tanulmányait a franciaországi Aubussonban az École d'Art Décoratif-ban folytatta. Itt ismerkedett meg a korszak egyik jelentős textilművészevel, Jagoda Buic-csal, akinek a Lausanne-i Biennálé sorozathoz kötődő kísérletei kezdetben Dobrányi Ildikó elképzeléseire is nagy hatást gyakoroltak. A Lausanne-i - elsősorban anyag-központú - kísérletek azonban a tradicionális kárpit megtagadásához vezettek. Az elutasítás egyik kiváltó oka az volt, hogy a műfaj eredeti időigényes technikájától nem volt képes elszakadni.

Paradox módon, a kárpitot azonban a hagyomány, vagyis a műfaj által “beszélt” tradicionális “nyelv”, azaz a szövés és az anyaghasználat újragondolása révén is meg lehet újítani, ahogyan ezt a későbbiek során Dobrányi Ildikó is felismerte és tette. A művésznő gondolkodásának átalakulásáról katalógusában a következőket írta: “A főiskola befejezését követő első két évben szinte gátlástalanul használtam az anyagokat és a színeket. Igyekeztem a szövés során mindenféle fajtájú, vastagságú és minőségű természetes szálát és a legkülönbözőbb szövéstechnikákat kipróbálni. Szinte tobzódtam az anyagokban és a színekben, a téma nem is volt fontos számomra. Idővel azonban felmerült bennem az igény, hogy végére járjak annak, mi is izgat ezen a pályán. Igyekeztem tiszta lapot teremteni önmagam számára, s próbáltam “nulláról” az alapokról indulni.”

Az alapokról történő indulás jegyében a színes kép előállításának alapkérdéseire reflektált Részlet című kárpitjával, vagyis a lombkorona képét a szövés szerkezetének raster karakterét kihasználva, a 3 alapszínből, kék, sárga és piros gyapjából állította elő. E Részleten jelentkezik későbbi kárpitjainak szinte állandó témája is, a természet egy-egy részlete: a kárpit a klasszikus Aubusson-i verdűrökre emlékeztető vegetációt, fényel áttört lombkoronát ábrázol. A korabeli kritika azonban csak a lombok “rezgéséről” beszélt, holott a színes nyomtatás illetve fotózás és a szövés analógiája felől kitapintható lett volna e kárpitban is megfogalmazható felismerés.

Az újabb Részleteken Dobrányi Ildikó tekintete egyre intímébb, egyre észrevehetőlenebb részletek felé irányult. 1997-ben, a Párizsi Magyar Intézetben mutatta be a közép-

“Alternative renaissance”

The life's work of Ildikó Dobrányi is a document of that change of view in Hungary which, in the wake of Noémi Ferenczy and her activity, sees tapestry as an autonomous fine arts genre.

Ildikó Dobrányi graduated in 1972, from the Department of Tapestry at the Hungarian Academy of Applied Arts. In this department, which had been founded by Noémi Ferenczy, she mastered, in line with tradition, first and foremost the designing and weaving of classic French tapestry, besides drawing, painting and theory. Later, she continued her studies at the École d'Art Décoratif at Aubusson in France. There Ildikó got to know Jagoda Buic, an important textile artist of the age whose experiments linked to the Lausanne Biennales initially exercised a great influence on her thinking. However, the Lausanne experiments, which were orientated towards materials primarily, led to a rejection of traditional tapestry. One prominent reason for this was that this genre was unable to break with its original time-consuming technique.

Nevertheless, in a paradoxical way tapestry could be renewed, by a rethinking of the tradition, namely of the traditional ‘language’, the weaving and the use of materials, ‘spoken’ by the genre. Later on this was recognised and done by Ildikó Dobrányi, too. In one of her catalogues, the artist wrote the following on the transformation of her way of thinking: ‘In the first two years after finishing the Academy, I used materials and colours almost with abandon. When weaving, I attempted to try out natural threads of all kinds, thicknesses and qualities, along with the most various weaving techniques. I almost wallowed in the materials and in the colours; the subject itself was not even important to me. However, in time the need arose in me to find out what was really exciting in this vocation. I tried to turn over a fresh page, and attempted to start from nothing, from the basics.’

In the spirit of starting from the basics, with her tapestry entitled ‘Detail’ she reflected on the issues fundamental to the production of a colour picture, namely she produced an image of the crown of a tree, exploiting the raster character of the structure of the weave and using wool in three primary colours: blue, yellow and red. In ‘Detail’ there appears a theme that is almost constant in her later tapestries, a detail of nature: the tapestry depicts vegetation reminiscent of the classic Aubusson verdures, the crown of a tree pierced through by light. Nevertheless, the critics of the time spoke only of the ‘quivering’ of the boughs, although recognition expressed in this tapestry concerning the correspondence between weaving, colour printing and

kori kárpitok "mille fleurs" háttereit megidéző – a művész nő által "képfelbontásnak" nevezett – fotografikai terveinek bonyolult látványát és struktúráját szövésbe transzponáló Fű című kárpit sorozatát, melyről a kiállítás katalógusában így ír: "E lábunk alatt lapuló, sokszor figyelemre sem méltatott növényzet számomra a titkok a csodák tárháza. Az első sorozatnál, mely 10x10 cm-es miniatűrökből áll, melyeken csupán egy-két hajladozó fűszál látható, egyszerűen a különböző zöld foltok helyenként puha helyenként éles fény-árnyék kontrasztja izgatott. (Anyaga gyapjú, 5-ös felvétel) A második fekete-fehér sorozat (50x50 cm/db) az elmúlás-megújulás gondolatkör jegyében jött létre. (Anyaga gyapjú, selyem) A harmadik sorozatban (hat rész, egyenként 50x50cm) komplementer színek használatával arra a feszültségre próbáltam utalni, mely többé-kevésbé benne van a levegőben", mely minden élő energia indukálója, minden mozgás, folyamat elindítója, gyökere."

A Fű című sorozat szintézise, lezárása, az 1996-ban készült nagyméretű, ünnepélyes, vörös "Nomád szőnyeg", mely a háttér "ezervirágos" mozgalmassága, s a középben magányosan "árválkodó" kis zöld ló révén az unikornis kárpitokat juttatja eszünkbe. Következő munkáin – Mindörökké, Alternatív reneszánsz – a tekintet, egyfajta életművet lezáró keretként azonban ismét a lombkoronákra, az ég felé irányul.

E három utolsó, nagyméretű kárpitot jellegzetes, széles bordűr keretezi. Dobrányi Ildikó művészetében a tradíciókhoz történő visszatérés, a klasszikus hagyományhoz fűződő kapcsolat ugyanis nemcsak a technika használatában és a témaválasztásban van jelen, hanem olyan, a kortárs kárpit esetében általában mellőzött elem megújításában is, mint a bordűr. A Nomád szőnyeg füves pusztája körül lehetett finom fű keret fut körbe. Az arannyal és komor feketével szőtt Mindörökké című, a korai művekre utaló, vegetációt ábrázoló, "csikraszteres" kárpitjának aszimmetrikus fél-bordűrje is e történeti előképekre reflektál. Utolsó, 2004-ben szőtt, Alternatív reneszánsz című, haldokló vegetációt ábrázoló munkáját – talán a közeli vég előérzeteként – súlyos, vastag gyász- szegély keretezi. E kárpit a művész nő önvallomása szerint az emberi felelőtlenség által okozott ökológiai katasztrófa beláthatatlan következményeire figyelmeztet: "Az idő múlásával a természet egyre inkább lenyűgöz és inspirál. Érthetetlen számomra az ember önpusztító tevékenysége, a természettel szemben elkövetett sorozatos vétségei, mérhetetlenül korlátolt önzése, amellyel saját magát teszi tönkre – kiirtva maga körül a »Paradicsomot«, amelyben élhetett, és amellyel tökéletes egységet alkotott. Nemsokára számunkra illúzióvá válik a természet tavaszi újjászületése is. Helyette az alternatív reneszánsz (újjászületés) marad. A fák lombjainak feketére száradt erezetét lassan már csak a virtuális csalás támaszthatja föl, a zöld filteren át szemlélhetjük azt, ami valaha élő, színes és egyszerű volt. A fekete, fehér és a szürkék mellett egyetlen színt használtam, a zöldet, és a helyenként feltűnő, öröklétre utaló aranyat."

photography could also have been discerned.

In the subsequent 'Detail' tapestries, Ildikó Dobrányi's attention turned towards ever more intimate and imperceptible details. In 1997, at the Hungarian Institute in Paris, she presented her tapestry series entitled 'Grass'. Recalling the backgrounds of the millefleurs tapestries of the Middle Ages, this transposed into weaving the complex spectacle and structure of her photographic designs, called 'picture definitions' by the artist. In her exhibition catalogue, she wrote of this as follows: 'For me, the vegetation under our feet that often we do not even notice is a treasure-house of secrets and wonders. In the first series, which consists of miniatures measuring 10 cm by 10 cm, in which one or two bending blades of grass can be seen, it is simply the contrast between the different patches of green in some places and the sharp light and shade in others that excites. (The material is wool; the warp 5/cm.) The second black-and-white series (each piece measures 50 x 50 cm) came into existence in the spirit of the idea of passing and renewal. (The materials used were wool and silk.) In the third series (six parts, each measuring 50 x 50 cm) I attempted, through the use of complementary colours, to refer to the tension which is in the air to a greater or lesser extent and which is the inducer of all living energy, the initiator and root of all movement and every process.'

The synthesis and conclusion of the 'Grass' series of tapestries was the large, celebratory, red 'Nomadic Rug' that was made in 1996. Through the millefleurs mobility of its background and the small green horse alone in the middle, this recalls the tapestries featuring unicorns. However, in her next works – 'Forever' and 'Alternative Renaissance' – her attention again turns to the crowns of trees, towards the sky, as a kind of frame for the conclusion of her oeuvre.

These three large-scale tapestries are framed by a characteristic wide border. In Ildikó Dobrányi's art a return to traditions and a link to the classic tradition are present not just in her use of technique and in her choice of theme, but in the renewal, too, of an element such as the border, which in contemporary tapestry is generally omitted. Around the grassy expanse of the work 'Nomadic Rug' runs a very fine grass frame. The asymmetrical semi-border of her 'raster strip' tapestry entitled 'Forever' depicting vegetation and recalling the earlier works also reflects these historical models. The work of her last creation, entitled 'Alternative Renaissance' and woven in 2004, depicts dying vegetation – perhaps as an intimation of her approaching end – and is bordered by a serious, thick border. According to the artist herself, this tapestry warned against the unforeseen consequences of the ecological disaster being caused by human irresponsibility: 'With the passing of time, nature increasingly calms and inspires one. To me, man's self-destructive activities, his repeated crimes against nature, the unbounded selfishness with which he is destroying himself, annihilating the "Paradise" around him in which he

Dobrányi Ildikó mély meggyőződéssel vallotta, munkáival bizonyította, hogy a kárpitművészetben nem választható szét a tervezés és a kivitelezés, hiszen a szövés lehel életet a koncepcióba. 1996-ban, e meggyőződésének is hangot adva, állt az élére annak az összefogásnak, s lett elnöke 10 éven át a Magyar Kárpitművészek Egyesületének, mely a kortárs magyar kárpitművészet felemelését, nemzetközi integrációját tűzte ki céljául.

*Hegyi Ibolya
kárpitművész,
az MKE alelnöke 2001-2007*

lives and with which he forms a perfect unit, are incomprehensible. Soon even nature's spring rebirth will be an illusion for us. Instead of it, there will be an 'alternative renaissance' (rebirth). Dry and black, the leaves of the trees will come back only in virtual reality; we shall be obliged to view through a green filter that which once was alive, colourful and magnificent. As well as black, white and greys, I have used a single colour, green, and in places bright gold, referring to eternal life.'

Ildikó Dobrányi declared with profound conviction, and also proved it with her works, that in tapestry art design and execution are inseparable, since weaving breathes life into the ideas behind a work. In 1996, giving voice to her conviction, she put herself at the forefront of this linkage and for ten years served as President of the Association of Hungarian Tapestry Artists, which set as its goal the elevation of contemporary Hungarian tapestry and its international integration.

*Ibolya Hegyi
tapestry artist
Vice-President of the MKE, 2001-7*

Alternatív reneszánsz | Alternative Renaissance, 2004
gyapjú, selyem, haute lisse | wool and silk, haute lisse

A kárpit reneszánsz lelke

Semmi kétség, hogy a kortárs hazai kárpitművészet nemzetközi vérkeringésbe való bekapcsolása Dobrányi Ildikó művészetszervező tevékenységének, helyzetfelismerésének, fáradhatatlan és önzetlen tevékenységének köszönhető. Ő volt a szellemisége és a motorja a műfaj ezredégi felfutásának.

Messze kimagaslott az általa képviseltek közül abban, hogy neki volt a közösségre, a műfajra vonatkozó érvényes víziója és volt hozzá ereje, energiája is, hogy azt kiteljesítse. Pontosan átlátta a művészeti világ működését, hogy az egyes művész egyedül nem tud áttörni, azaz csak részleges és nagyon behatárolt sikereket tud elérni, tehát a műfajt magát kell képviselni és reprezentációs lehetőséghez juttatni, mégpedig nemzetközi kontextusban, nemzetközi módszerekkel és gárdával. Maximalista volt, mindenképp csak a lehető legjobbat akarta; kiállítóhelyből, zsűriből, könyvtervezőből, fordítóból – s valóban ütőképes, magas színvonalú csapatot toborzott maga mellé. Hite átsugárzott másokra is.

Nagyvonalú személyiség volt, elképzelései is nagyszabásúak voltak. Nem kevesebbet tűzött ki célul, mint a nagy hagyományú és szakmailag felkészült, de történelmileg marginalizálódott hazai kárpitművészet behajózását nemzetközi vizekre. Megérezte a megfelelő történelmi pillanatot, hazai és nemzetközi vonatkozásban egyaránt, és kézbe vette az irányítást. Utolsó percig tartotta a kormányrudat. Jól tudta, hogy hajója nélküle kísértet-hajóvá, kisszerű, személyes érdekek martalékává válik, mely irány tévesztetten sodródik az ismeretlen vizeken. Vizionárius alkat volt, ezt is pontosan látta. Mint afféle hajóskapitány, sziklaszilárd jellem volt, kemény és hajlíthatatlan, nem ismert kompromisszumokat elképzeléseiben. Aki csak érintett volt grandiózus tervei valamelyik fázisában, avval személyes kontaktust teremtett és elbűvölő személyiségével, átütő céltudatosságával mindenkit levett a lábáról. A mozgalom, amit teremtett, a jelenség, amit neve fémjelzett, a kiállítások, a katalógusok, a nemzetközi szereplések sikere ezeken az építőköveken múlt: a tisztánlátáson, a kézben tartott szálakon, az azonnali reagáláson, a megalkuvás teljes hiányán.

A KÁRPIT kiállításokon a magyar kárpitművészet nemzetközi kontextusban jelent meg, mint egyenrangú partner, amivel más hazai műfaj nemigen dicsekedhet, beleértve az identitásproblémákkal nem küszködő, hagyományosan "magas művészeti" műfajokat, a festészetet, szobrászatot is, az iparművészetbe sorolt művészetekről nem is beszélve. Szakított a delegációs-kinevezéssel, nepotista szocialista káder gyakorlattal és az egyenlő esélyeket biztosító,

The Spirit Behind the Tapestry Renaissance

There is no doubt that the connecting of contemporary Hungarian tapestry art to contemporary tapestry art in the world at large has been due to Ildikó Dobrányi's understanding of the scene and her tireless and selfless work as an organiser. It was she who was the inspiration and motor behind the rise of the tapestry genre in Hungary around the turn of the new millennium.

Ildikó Dobrányi stood head and shoulders above those she represented in that she had a valid vision relating to the tapestry community and the tapestry genre and had the strength and energy to realise it. She understood exactly the workings of the artistic world and that the individual artist could not achieve a breakthrough alone, in other words that he or she could achieve only partial and very limited successes in this way. She knew, accordingly, that the genre had to represent itself and find prestigious opportunities, moreover in an international context using international methods and involving international experts. She was a maximalist: she wanted only the best of everything: exhibition spaces, juries, book designers, translators. And she was indeed effective, assembling a high-quality team around her. Her faith radiated through to others also.

Hers was a generous personality, and her ideas, too, were on a big scale. She set as her goal nothing less than the setting sail of Hungarian tapestry art, which looks back on a great tradition and is professionally accomplished albeit historically marginalised, on international seas. She sensed a fitting historical moment, in national and international connection alike, and took direction into her own hands. She kept her hands on the wheel until the very last moment. She knew full well that without her the ship would become a phantom ship, prey to petty, personal interests, which would of course lead it astray into uncharted waters. She was a visionary figure and she saw this clearly. Like the captain of a real ship, she was a rock-solid character, hard and unyielding: compromise was unknown to her in her thinking. All those even remotely touched by her in any phase of her ambitions plans, all those with whom she came into contact, she swept off their feet with the charm of her personality and her penetrating sense of purpose. The movement which she created, the phenomenon which is hallmarked by her name, the exhibitions, the catalogues, and the successes achieved internationally, all rest on these foundation stones: on her clearness of vision, on her personal management of affairs, on her timely reactions, and on her complete lack of opportunism.

At the 'KÁRPIT' exhibitions, Hungarian tapestry art appeared in an international context as an equal partner,

szakmaiságon alapuló független zsűri intézményét és a névtelen elbírálás gyakorlatát vezette be, mely egy csapásra kifújta az áporodott levegőt a területről. Radikális lépése természetesen ellentáborra is verbuvált azokból, akiknek a megelőző gyakorlat testre szabott volt, illetve azokból, akiknek a sikertől megmámorosodva az az illúziójuk támadt, hogy az elismerés, reprezentatív bemutatkozás mintegy alanyi jogon kijár nekik.

A nemzetközi sajtó a változást forradalmi tettként, a művészeti rendszerváltás jeleként értékelte és hozsannázta. A Szépművészeti Múzeumban megrendezett Kárpit kiállítások úgy értelmeződtek a nemzetközi szakajtóban, mint a műfaj legjelentősebb nemzetközi fórumai, melyekre a világ minden tájáról zárandokoltak a művészek és a szakemberek. Az általa kezdeményezett Kárpit kiállítások intézménnyé nőttek ki magukat, amely a mai napig etalonként szolgál a nemzetközi szinten. A kortárs magyar kárpitművészetről, az egyesület tevékenységéről a KÁRPIT-kiállítások okán és az ő promóciós tevékenysége révén rendszeresen jelentek meg írások európai, amerikai, kanadai és ausztrál szaklapokban (ETN Textileforum, American Craft, Shuttle Spindle and Dyepot), valamint a The Washington Post-ban, mely nemzetközi jelenlét szintén párját ritkítja a hazai művészeti palettán.

Érdekképviselőnek is tekintette az Egyesületet és saját szakmai nézeteivel ellentétben tágra nyitotta kapuit a művészeti képzettséggel nem rendelkező szölvők előtt is, illetve azok előtt is, akik más területről (textilművészet, grafika) jöttek és kárpitokat terveztek, melyeket bérszölvőkkel szövettek le. A későbbi történések fényében ez a demokratikus alapállás visszaütoött, mert e két határterület erősen erodálta az általa képviselt szellemiséget, a művészi alkotótevékenység (tervezés) szimbiózisát a megvalósítással (szövs). A közösségi szellem fenntartása és a művészek szélesebb körének foglalkoztatása (és talán a széthúzás megakadályozása) érdekében a kárpitművészet közösségi útját is támogatta nagy kollektív megbízások megszerzésével és a munkálatok megszervezésével (Szent István kárpit, Corvin kárpitok). Távoli dédelgetett terveit, hogy a kárpitot visszavezesse az építészeti térbe, már nem tudta megvalósítani.

Nagyon fontosnak tartotta a művészeti események színvonalas dokumentálását is: mind a két Kárpit-kiállítást szakmai tanulmányokkal bővített elegáns kétnyelvű katalógus kísérte. A műfajnak szentelt, a maga nemében egyedülálló, szintén kétnyelvű, reprezentatív monográfia is az ő nevéhez fűződik. Röpké tíz év alatt két nagy nemzetközi kiállítás zsűrizéssel, szervezéssel, katalógussal, egy külföldi csoportkiállítás és egy monográfia és mintegy mellesleg a közösségi kárpitok páratlan teljesítmény.

Rengeteg energiáját, idejét emésztette fel a szervezőmunka, a pályázatok írása, támogatások felhajtása, amit fizetés nélkül (!), szakmai meggyőződéstől vezérelve végzett tíz éven keresztül. Sok lemondással járt művészetszervező tevékenysége, alig jutott ideje a saját munkájára és a

a status not really enjoyed by other genres in Hungary, including the traditionally 'high art' genres (painting, sculpture) not struggling with identity problems, not to mention those assigned to the applied arts category. Ildikó Dobrányi broke with the nepotistic socialist cadre practice of delegating artists to exhibitions and introduced the institution of an independent jury based on professionalism along with the judging of works without knowledge of their authors' names. This drove the stale air out of the field at a stroke. This radical step naturally produced an opposition consisting of those whom the earlier practice had suited and those who, made conceited by success, were under the illusion that recognition and exhibiting at a high level were theirs as if by right.

The international press applauded the change as a revolutionary act, interpreting it as a sign of a changeover in the arts in Hungary. The 'KÁRPIT' exhibitions staged at the Budapest Museum of Fine Arts were analysed as such in the international specialist press, the most important international forums of the genre, and artists and specialists visited them from all parts of the globe. The 'KÁRPIT' exhibitions initiated by Ildikó Dobrányi grew into an institution which even today serves as a standard in the international arena. As a result of the 'KÁRPIT' exhibitions and her promotional activity, articles have appeared in European, American, Canadian, and Australian specialist publications on contemporary Hungarian tapestry art and on the activity of the Association of Hungarian Tapestry Artists (ETN Textileforum, American Craft, Shuttle Spindle and Dyepot, The Washington Post). Such presence internationally is almost unprecedented for any other art genre in Hungary.

Ildikó Dobrányi saw the Association as an interest group also, and opened its doors to members whose professional views differed from her own, to weavers with no artistic qualifications, to those who came from other fields (textile art, graphic art), and to those who designed tapestries which were then woven by weavers hired for the purpose. In the light of later developments, this democratic stance rebounded on her, since these two border areas strongly eroded the philosophy she represented, namely the symbiosis of artistic activity (design) and realisation (weaving). In the interests of maintaining a community spirit and giving work to a broader circle of artists (and perhaps the preventing of a spilt), she supported a community path, too, by securing commissions for large-scale works to be made collectively (the 'St. Stephen Tapestry' and the 'Corvinus Tapestry'). Her long-term plans to bring tapestry back into architectural spaces she was unable to realise.

She regarded as very important the high-level documenting of artistic events: both 'KÁRPIT' exhibitions were accompanied by bilingual catalogues containing studies by experts in the field. Unique among its kind, a high-standard monograph, likewise bilingual, was devoted to the genre itself; this, too, is connected to her name. Organising

Részlet I. | Detail I., 1977

gyapjú, haute lisse | wool, haute lisse

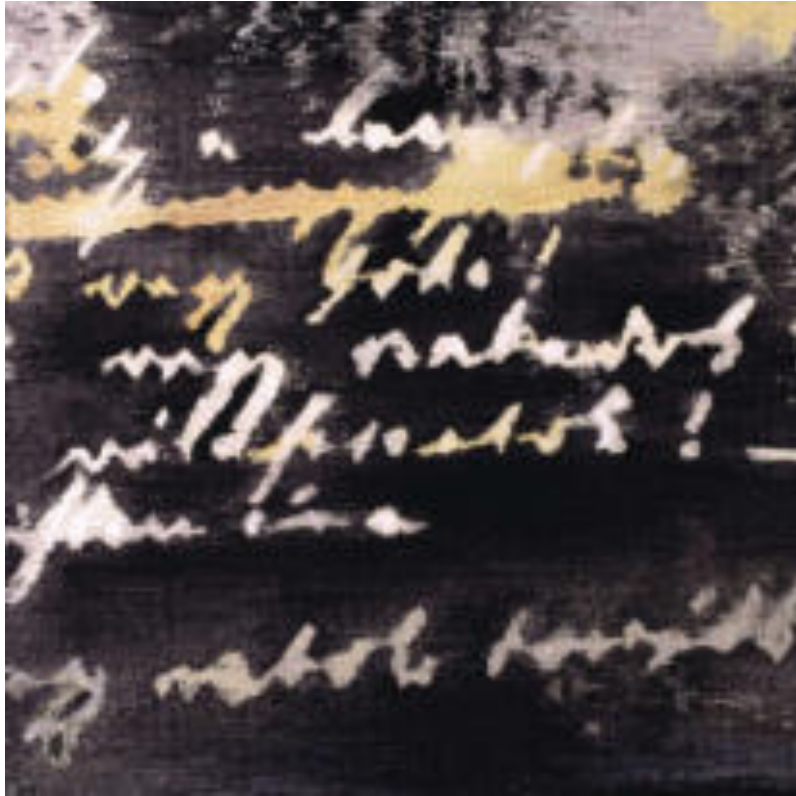
doktori fokozat megszerzésére. Valami mindig előbbre való volt számára: a kiállítás, a nemzetközi képviselet, a közös munkák szerzése, a könyv ... Holott egyike volt a legjobb kárpitművészeknek.

Az ő halálát ugyan nem az irigység okozta, mint Arachnéét Ovidiusz Metamorfózisában, hanem egy gyilkos kór, amire lázas közösségi tevékenysége közepette nem figyelt fel időben, de az irigység, kisszerűség megkeserítette utolsó napjait. Amint kicsit megbillent, ezek az erők kerekedtek felül. Szenvédélyesen hitt az ügyben, amit rendületlenül, szó szerint utolsó lehetőségig képviselt. Szerencsére ő kellően nagy formátumú személyiség volt ahhoz, hogy a vádaskodások ne érjenek fel hozzá, de környezetét mélyen bántotta a méltatlanság. Hívei, tisztelői szemében azonban annál nagyobb a teljesítmény, amit véghez vitt, mivel nem volt

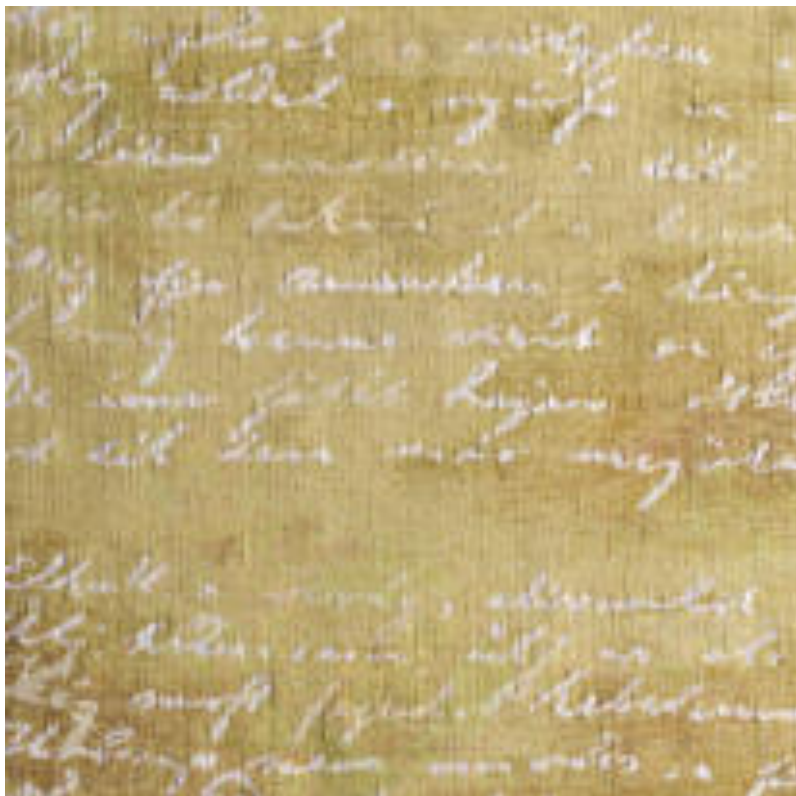
and staging two large international exhibitions with juries and catalogues, one foreign group exhibition, a monograph and, additionally, community tapestries represent, in ten short years, an unrivalled achievement.

Enormous amounts of Ildikó Dobrányi's energy and time were taken up by organisational work, applying for funds and drumming up support. Led by professional conviction, she undertook this for ten years, and without remuneration. Her organisational work meant that she had to give up a great deal: she scarcely had time for her own work and for the writing of her Ph.D. thesis. There was always something to be done: an exhibition, a protocol visit abroad, the organising of joint works, the book... This was despite the fact that she was one of the best tapestry artists.

It was not jealousy that caused her death, as it did Arachne's

Sorok I. (Petőfi emlékére) | Lines I. (in memory of Sándor Petőfi), 1999
gyapjú, selyem, plexi | wool, silk and fibreglass

Sorok II. (Petőfi emlékére) | Lines II. (in memory of Sándor Petőfi), 1999
gyapjú, selyem, plexi | wool, silk and fibreglass

kiváltázza az útja. Ő a forradalmi, úttörő utat választotta műfaja és a következő generációk érdekében. Tisztában volt vele, hogy ez az út göröngyös és buktatókkal teli, de szakmai meggyőződése, és szívóssága feledtette vele a nehézségeket. Mindig a távoli célt, a szinte lehetetlent pásztázta, hosszú távon és nagy léptékben gondolkodott, így szinte észre sem vette, hogy milyen hatalmas utat tett meg. Igaz, nem volt egyedül, voltak társai is, akikkel derűs és magnetikus személyisége révén el tudta hitette, hogy amit képvisel, az a dolgok rendje, csak rendületlenül csinálni kell. És csinálta is mindenki körülötte zokszó nélkül. Ebből is fakadt a visszanézve szinte hihetetlen prosperálás, mert sok-sok alkotó energiát volt képes mozgósítani.

A Kárpit II. kiállításon már erős hátfájásra panaszkodott, de nem akart egy percre sem távol maradni a rendezéstől, így akkor került csak orvoshoz, amikor betegsége már végzetes volt. Holott az élete értékesebb volt megannyi kárpitnál és kiállításnál. Én gondolkodás nélkül becsérelném, de ő nem. Csak ez nyugtatja meg a háborgó lelket, mely nem tud belenyugodni korai távozásába. Rendkívüli egyéniség volt; halálával műfajának egy dicsőséges korszaka is lezárult.

*András Edit
művészettörténész
a Kárpit kiállítások társ-kurátora,
MTA Művészettörténeti Kutató Intézet*

in Ovid's *Metamorphoses*, but a lethal illness which, in the midst of her feverish work for the community, she did not notice in time. However, jealousy and pettiness did embitter her last days. As she faltered a little, these forces gathered round. She believed passionately in the cause, which she represented without compromise and literally to her last breath. Fortunately, she was a sufficiently large personality to be unaffected by the accusations, but the disrespect deeply hurt those around her. In the eyes of her supporters and admirers, the achievement which she took to the end was greater than this, since her path was not an easy one. She chose the revolutionary, pioneering path, in the interests of the genre and future generations. She was clear that the way would be uneven and full of pitfalls, but professional conviction and her toughness caused her to forget the difficulties. She always set before herself the distant objective, the almost impossible, thinking in the long term and in big steps, thus not noticing what an enormous journey she was making. Admittedly, she was not alone: she had associates, too, whom she was able, through her happy and magnetic personality, to convince that what she represented, the order of things, could only be done uncompromisingly. And she did it and no-one around complained. It was from this, too, that there stemmed what in retrospect was an almost incredible thriving, which in turn was able to mobilise a very great deal of creative energy.

Even at the time of the 'KÁRPIT 2' exhibition, Ildikó complained of severe pains in her back, but did not wish, even for a moment, to neglect the organising work. In this way, when she did find time to go to a doctor, her illness was already in its last stages. Her life was more important than any tapestry or exhibition. I would see it thus without a thought, but she did not. This served as some consolation for those seething souls, who were unable to reconcile itself to her early departure. She was an extraordinary personality; with her death a glorious period in the life of the genre came to a close.

*Edit András,
art historian
Co-curator of the 'KÁRPIT' exhibitions
Research Institute for Art History of the
Hungarian Academy of Sciences*

Részlet a Részlet I.-ből | Detail of Detail I, 1986
gyapjú haute lisse | wool, haute lisse

**A Dobrányi Ildikó által vezetett
Magyar Kárpitművészek Egyesületének (MKE)
10 éve (1996-2006)**

- 1996 Megalakul a Magyar Kárpitművészek Egyesülete (MKE)
- 1998 Megkezdődik a Szent István Kárpit tervezése az Esztergomi Keresztény Múzeum megrendelésére
- 1999 Europalia Hungaria Kárpitkiállítás
Mons, Belgium
- 2000 Megalakul a Budavári Kárpitműhely
- Megkezdődik a Szent István Kárpit szövése a Budavári Kárpitműhelyben
- Novemberben független nemzetközi szak zsűri válogatja az MKE és a Szépművészeti Múzeum által közösen rendezendő **KÁRPIT** című nemzetközi kiállítás pályázati anyagát.
A Zsűri tagjai:
Rebecca A. T. Stevens művészettörténész a The Textile Museum Washington kortárs kurátora
Caroline Boot művészettörténész, a The Netherlands Textielmuseum igazgatója
Noël Pasquier kárpitművész a Francia Kárpitművész Szövetség (ARELIS) képviselőjében
András Edit művészettörténész, MTA, MKI
Wehner Tibor művészettörténész, Képző és Iparművészeti Lektorátus
- A Szent István Kárpit átadása karácsonykor és kiállítás az esztergomi Keresztény Múzeumban
- 2001 **“KÁRPIT”** Nemzetközi Kortárs Kiállítás a budapesti Szépművészeti Múzeumban
- 2002 Kiállítás a **“KÁRPIT”** válogatott magyar anyagából Vancouver-ben, az American Tapestry Alliance (ATA) meghívására. András Edit előadása a kortárs magyar kárpitművészetről Vancouverben a *“Convergence”* keretén belül megrendezett ATA konferencián
- 2003 Felkészülés a **“KÁRPIT 2”**-re *“Metamorfózis”* címmel előadásorozat az MKE szervezésében a magyar kárpitművészek számára.
Előadók: Fábíán Zoltán, Marosi Ernő, Pócs Dániel, Király Erzsébet, Sturcz János, András Edit

**Ten Years of
the Association of Hungarian Tapestry Artists (MKE)**

- 1996 Association of Hungarian Tapestry Artists (MKE) formed
- 1998 Design work begins on the ‘St. Stephen Tapestry’ (‘St. Stephen and His Work’) for the Christian Museum, Esztergom.
- 1999 Europalia Hungaria tapestry exhibition in Mons, Belgium
- 2000 Budavár Tapestry Workshop established
- Weaving of the ‘St. Stephen Tapestry’ begins in the Budavár Tapestry Workshop.
- November: An independent jury consisting of specialists selects from among the entries submitted works for display at the forthcoming **‘KÁRPIT’** international tapestry exhibition to be staged jointly by the MKE and the Budapest Museum of Fine Arts.
Members of the jury:
Rebecca A.T. Stevens, art historian, Consulting Curator for Contemporary Textiles, The Textile Museum, Washington D.C.
Caroline Boot, art historian, Director of the Netherlands Textielmuseum, Tilburg
Noël Pasquier, tapestry artist, representing the Association of French Tapestry Artists (ARELIS)
Edit András, art historian, Institute for Art History of the Hungarian Academy of Sciences
Tibor Wehner, art historian, Fine and Applied Arts Board
- Christmas: The ‘St. Stephen Tapestry’ is handed over and an exhibition at the Christian Museum, Esztergom
- 2001 **‘KÁRPIT’** International Exhibition of Contemporary Tapestry staged at the Budapest Museum of Fine Arts
- 2002 At the invitation of the American Tapestry Alliance (ATA), exhibition in Vancouver of selected Hungarian material from the **‘KÁRPIT’** event
Edit András delivers an address on contemporary Hungarian tapestry art at an ATA conference held in Vancouver within the framework of the ‘Convergence’ series.

- Megkezdődnek a Corvin Kárpitok tervezési munkálatai az OSZK megrendelésére
- 2004 **“By Hand in the Electronic Age”** címmel a **“KÁRPIT”** válogatott magyar anyagának bemutatása a The Textile Museum Washington kiállítására
- Decemberben független nemzetközi szak zsűri válogatja a **Kárpit 2** című kiállítás anyagát a Szépművészeti Múzeumban
A zsűri tagjai:
Rebecca A. T. Stevens művészettörténész a The Textile Museum Washington kortárs kurátora
Bernard Schotter, a Mobilier National et des Manufactures Nationales des Gobelins, de Beauvais et de la Savonnerie, főigazgatója, Paris
Elsje Janssen művészettörténész, Municipal Museum of Antwerpen, kurátor
Peter Horn, kárpitművész, Kiel
András Edit művészettörténész MTA MKI
- 2005 Megkezdődik a Corvin Kárpitok szövése a Budavári Kárpitműhelyben
- “KÁRPIT 2 /Átváltozások/” A szövött kárpit művészete egykor és ma**
Nemzetközi Kárpitkiállítás a Szépművészeti Múzeumban
- 2006 Megjelenik a „Kárpitművészet Magyarországon” c. könyv a Magyar Kárpitművészek Egyesületének kiadásában.
- A Corvin Kárpitok elhelyezése, avatása az Országos Széchényi Könyvtár Nemzeti Emlékhelyén
- 2003 ‘Metamorphosis’ series of lectures organised by the MKE
Speakers: Zoltán Fábíán, Ernő Marosi, Dániel Pócs, Erzsébet Király, János Sturcz, Edit András
- Design work begins on the ‘Corvinus Tapestry’, a triptych commissioned by the National Széchényi Library, Budapest
- 2004 A selection of Hungarian material from the ‘KÁRPIT’ exhibition is invited by The Textile Museum, Washington D.C. for an exhibition there with the title ‘By Hand in the Electronic Age’.
December: An independent jury consisting of specialists selects from the entries submitted works for display at the forthcoming ‘**KÁRPIT 2**’ exhibition at the Budapest Museum of Fine Arts.
- Members of the jury:
Rebecca A.T. Stevens, art historian, Consulting Curator for Contemporary Textiles, The Textile Museum, Washington D.C.
Bernard Schotter, Administrator-General, Mobilier National et des Manufactures Nationales des Gobelins, de Beauvais et de la Savonnerie, Paris
Elsje Janssen, art historian, curator at the Municipal Museums of Antwerp
Peter Horn, tapestry artist, Kiel, Germany
Edit András, art historian, Research Institute for Art History of the Hungarian Academy of Sciences
- 2005 Weaving of the ‘Corvinus Tapestry’ begins at the Budavár Tapestry Workshop.
- ‘KÁRPIT 2 (Metamorphoses). The Art of Woven Tapestry Then and Now’**
International Exhibition of Tapestry at the Budapest Museum of Fine Arts
- 2006 Publication of the book *Kárpitművészet Magyarországon – Tapestry Art in Hungary* by the Association of Hungarian Tapestry Artists
- Hanging and unveiling of the ‘Corvinus Tapestry’ at the National Commemorative Site in the National Széchényi Library, Budapest

Részlet IV zöld | **Detail IV green**, 1987
gyapjú, haute lisse | wool, haute lisse

Tíz év a közösségért

Meghatottan vettünk részt az éjféli szentmisén 2000 december 24-én az esztergomi Bazilikában. A Magyar Televízió élőben közvetítette a szertartást, melynek végén Paskai László bíboros megáldotta a Magyar Kárpitművészek Egyesületének 33 tagja által két éven át tervezett és szőtt 18 négyzetméteres milleneumi kárpitot. A hatalmas templomkupola alatt felállított "Szent István és műve" című műalkotás az országalapító király szülőhelyére került, hogy történelmi hazát megjelenítő motívumaiban, technikájában, kifejezőmódjában és tartalmában egy évezredet átívelve a kortárs művészet által létrehozott, méltó emlékmű legyen.

Az egyesület első nagyszabású közös munkáját a hazai autonóm kárpitművészet közel félévszázados története alapozta meg. A műfaj európai előzményei még régebbi időkben, a későközépkori Franciaországban és Flandriában gyökereznek. A régi manufaktúrák szövői mindig szoros munkamegosztásban festőművészek és kartonrajzolók ötletei, terveit alapján dolgoztak. A 19. század második felétől a műfaj Magyarországon is meghonosodott. Eleinte elsősorban neves festők műveit írták át a szövés nyelvére, mindenekelőtt a Gödöllői Műhelyben, ahol azonban többnyire a klasszikus gobelinteknikánál egyszerűbb szövés módokat használtak.

Magyarországon a festői megoldások átültetésére is alkalmas tradicionális eljárás honosítása egy gyökeresen új, a tervezés és kivitelezés egységéből adódó szemlélettel együtt elsősorban Ferenczy Noémi nevéhez köthető, aki 1950 után arra is lehetőséget kapott, hogy felsőfokon tanítványainak is átadhassa tudását, s akinek nyomán immár nemzedékek nőttek fel az integrált szemléletű alkotás gyakorlatában. Az elmúlt rendszer nem gátolta, azonban nem is engedte kiteljesedni a Ferenczy Noémi által meghonosított autonóm kárpitműfajt, s Ferenczy Noémi követői csak az 1990-es évektől kezdhették meg szabadon keresni saját útjukat. Nagysikerű önálló és csoportos kiállításokon mutatkoztak be, s 1996-ban létrejöhettek első közös munkájuk, a "Kárpit határok nélkül" című, külön-külön darabokból szőtt mű, mely 45 művész alkotása volt.

Az országos siker hatására az összefogás erejében reménykedőkben fogalmazódott meg az egyesület alapításának szándéka. 2007 januárjában, súlyos betegsége idején így emlékezett erre az időszakra a megválasztott elnök, Dobrányi Ildikó: *Ez idő tájt lehetőség nyílt arra, hogy szakmai, társadalmi, civil szervezetek is létrejöhessenek. A lehetőség szinte az egész szakma számára vonzóvá vált. Valamennyien, az alapító tagok, úgy képzeltük, hogy*

Ten Years for the Tapestry Community

Moved, we took part in the Midnight Mass held on 24 December 2000 in Esztergom's St. Stephen's Basilica. At the end of the service, which was broadcast on Hungarian Television, Cardinal László Paskai blessed the eighteen-square-metre millennial tapestry designed and woven by thirty-three members of the Association of Hungarian Tapestry Artists over a two-year period. Set up beneath the enormous dome of the cathedral church, the creation entitled 'St. Stephen and His Work' had reached the birthplace of the country's founder. A work of contemporary art spanning 1000 years in its motifs, technique, mode of expression, and content, it was intended as a fitting memorial to historical Hungary.

This creation, the first collective work organised by the Association, built on the 500-year-long history of autonomous tapestry art in Hungary. The antecedents of the genre in Europe are rooted even earlier, in Late Medieval France and Flanders. The weavers in the old manufactories invariably worked on the basis of the ideas and designs of painters and cartoon-makers in a strict division of labour. From the second half of the 19th century, this genre established itself in Hungary, too. To begin with, works by famous paintings were transcribed into the language of weaving, first and foremost in the Gödöllő Workshop, where, however, weaving methods simpler than the classic Gobelin technique were used for the most part.

In Hungary the naturalisation of the traditional procedure suitable for the transposing of painterly solutions combined with a radically new approach stemming from the unity of design and execution is linked primarily to the name of Noémi Ferenczy. After 1950, this artist had the opportunity to pass on her knowledge to her students at higher education level. As a result of her efforts, generations grew up in a creative method based on this integrated approach. The political system of the time did not block efforts by the autonomous tapestry genre naturalised by Noémi Ferenczy to develop itself, but at the same time did not allow them. Only from the 1990s onwards could the followers of Noémi Ferenczy begin to seek their own paths freely. They exhibited at highly successful solo and group exhibitions, and in 1996 their first collective work came into being. Entitled 'Tapestry Without Borders', this was a creation consisting of different parts separately woven by forty-five different artists and then joined together.

Following this national success, the intention to form an association began to develop in those who placed their hopes in the power of solidarity. In January 2007, at the time of her serious illness, Ildikó Dobrányi, who had been

Szent István és műve | Saint Stephen and His Work, 1999-2000.

gyapjú, selyem, haute lisse | wool and silk, haute lisse

Lehetőségünk nyílik régóta dédelgetett terveink, szakmai elképzeléseink megvalósítására, hogy végre megnyíljon az út, minek következtében a szakma "fel nőhet", azaz, saját maga veheti kezébe saját sorsát és a fejlődés, a kiteljesedés irányát, mikéntjét megszabhatjuk, felelősen építhetjük (részlet a Kárpitművészek Egyesületének tíz évét feldolgozó tanulmány kéziratából, melyet egy kutatási pályázat elnyerése után készített Dobrányi Ildikó)

Az egyesület létszáma tíz év alatt megközelítette a 100-at. Elsősorban professzionális kárpitművészeket vettek fel soraikba, akik a szakma kiemelkedő színvonalát hosszú távon biztosítani tudták. Egyedi elbírálás alapján azonban más művészeti ágakban tevékenykedő művészek és szövők is felvételt nyerhettek.

Dobrányi Ildikó elnöki törekvései három határozott irányban követhetőek nyomon. A kárpitművészet folyamatos hazai és nemzetközi jelenlétének biztosítását tekintette elsődleges feladatának. Másodsorban otthont kívánt teremteni a műfajnak a saját műhely alapításával és a kiállítóhely folyamatos működtetésével. Harmadszor, de nem utolsósorban hangsúlyt fektetett a műfaj tudományos feldolgozására, publikálására. Az elsődleges szándék megvalósulásának mértékét a kiállítások magas száma, a két közös munka, a Szent István-kárpit és a Corvin-kárpitok elkészítése és a két budapesti nemzetközi kárpitkiállítás világsikere jelzi.

A szervező munka legnagyobb részét azonban a pénzügyi alapok megteremtése emésztette fel, s ezzel együtt

elected President of the body that was eventually set up (the Association of Hungarian Tapestry Artists), recalled this period in the following way: *'Around this time an opportunity arose for professional, social and civil organisations to come into being. The opportunity appealed to almost the entire profession. We, the founding members, all imagined that we had an opportunity to realise our long cherished plans and professional ideas, so that a path would at last open, as a result of which the profession could 'grow up', in other words take its fate into its own hands, and that we could set the direction and manner of development and improvement, and build responsibly'* (extract from the manuscript of a study on ten years of the Association of Hungarian Tapestry Artists, which Ildikó Dobrányi began writing after winning a research grant).

Over a ten-year period, membership of the Association reached approximately 100. It was first and foremost professional tapestry artists who were taken into its ranks, those who were able to guarantee the high standard of the profession in the long term. However, based on assessment of individual cases, artists active in other fields could also gain admission, and so, too, could weavers.

Ildikó Dobrányi's efforts as President can be discerned in three directions. She considered the ensuring of a continuous presence for Hungarian tapestry both at home and internationally to be her primary task. Secondly, she wished to create homes for the genre, by founding a workshop that was its own and by operating a venue for exhibitions. Last,

is csak egy-egy évre előre lehetett átmeneti biztonságot nyújtani az egyesület Budavári Műhelyének - amely azóta megszűnt - és a kárpitművészeti gyűjtemény létrehozásáról folytatott tárgyalások sem vezettek eredményre.

A kutatás, a feldolgozás, azaz a műfaj múltjának és kortárs törekvéseinek sokoldalú bemutatása szintén része volt annak a feladatsornak, melynek végrehajtására Dobrányi Ildikó vállalkozott. Kereste a kapcsolatot azokkal a művészettörténészekkel, akik már korábban is foglalkoztak a műfajjal, további munkára ösztönözte őket, és más szakemberek figyelmét is felhívta e szakterületre. Írásokat, előadásokat, megnyitóbeszédet kért tőlük. Többek között András Edit, Jóry Judit, Kontsek Ildikó, László Emőke, Pálosi Judit, P. Szabó Ernő együttműködésével született meg a reprezentatív, összefoglaló kárpittörténeti kiadvány mellett több katalógus valamint a szakajtóban, folyóiratokban, napilapokban megjelent írás.

E rövid, de tartalmas tíz esztendő alatt a magyar kárpitművészet ismertségre, tekintélyre tett szert hazánkban és komoly feltűnést keltett a nagyvilágban. Dobrányi Ildikó - akinek szervező munkássága is céltudatosan tervezett műnek tekinthető - utódai számára az igényesség magas mércéje, a széles látókör, a munka szeretete követendő példát ad, hiszen a 2000. esztendőben megkezdett diadalút csak ezen értékek alapján folytatódhat.

*Kontsek Ildikó
művészettörténész
Keresztény Múzeum, Esztergom*

but not least, she placed emphasis on the scholarly study of the genre and on publications. The measure of her success concerning the first aim is indicated by the high number of exhibitions she organised, the making of two collective works (the 'St. Stephen Tapestry' and the 'Corvinus Tapestry') and the world success enjoyed by the two international exhibitions staged in Budapest.

The greatest part of the organisational work went on the putting together of funds. Despite her efforts, she could offer only temporary security – for one year at a time – to the Budavár Tapestry Workshop (which has since closed), and her negotiations for the establishment of a collection of tapestry art did not bear fruit.

Research and study, in other words multifaceted presentation of the genre's past and its contemporary efforts, were likewise part of the vision-like list of tasks whose performance Ildikó Dobrányi took upon herself. She sought to establish contacts with those art historians who had dealt with the genre earlier and urged them to undertake additional work on it; also, she called the attention of other experts to the field. She requested from these professionals articles, lectures and opening addresses. With the co-operation of Edit András, Judit Jóry, Ildikó Kontsek, Emőke László, Judit Pálosi, Ernő P. Szabó, and others, a high-standard comprehensive publication on the history of tapestry appeared, as well as a number of catalogues and articles in the specialist literature, magazines and newspapers.

In this short but full ten-year period, Hungarian tapestry art became known and respected in Hungary and created a real stir in the wider world. For the successors of Ildikó Dobrányi (whose organisational work, too, can be regarded as a consciously planned work of art), her high demands, breadth of vision and love of work set an example to be followed, since it is only on the basis of these values that the triumphal march that began in 2000 can continue.

*Ildikó Kontsek
art historian
Christian Museum, Esztergom*

Lomb részlet | Detail of Foliage, 1988
gyapjú, haute lisse | wool, haute lisse

Emlékeim

Ismeretségem és barátságom Dobrányi Ildikóval az 1960-as évek végén kezdődött. Ebben az időszakban szövőként dolgoztam az Iparművészeti Vállalat Gobelin Műhelyében, ahol általában festők terveit kiviteleztük. Egy napon Dobrányi Ildikó azzal a kéréssel fordult hozzám, hogy szőjem meg diplomamunkáját. A feladatot örömmel vállaltam el, s a későbbiek során együttműködésünk olyan sikeresnek bizonyult, hogy Ildikó több feladattal is megbízott.

A munkák során, Ildikó, mint szóni tudó kárpitművész a szövőt partnernek tekintette, s a munkafolyamatokat, a szövés technikájának részleteit rendszeresen megbeszéltük. Ildikó szerint ugyanis a szövés "lehel" életet a tervbe. Arra biztatott, hogy spontán módon, saját alkotó képzeletemet használva dolgozzak. Megbízott bennem

My Memories

My acquaintance and friendship with Ildikó Dobrányi began in the late 1960s.

In this period I was working as a weaver in the Gobelin Workshop of Hungary's Applied Arts Company, where, generally speaking, we executed designs made by painters. One day Ildikó Dobrányi approached me with a request that I weave her diploma work. I was happy to accept the task, and subsequently our co-operation proved so successful that Ildikó entrusted me with other tasks also.

In the course of these, Ildikó, as a tapestry artist who was able to weave, regarded weavers as partners, and we regularly discussed the work processes and details concerning the weaving technique. According to Ildikó, it was the weaving that 'breathed' life into the design. She was en-

Corvin kárpitok | The Corvinus Tapestries, 2003-2006

a háromrészes kárpitsorozat végső tervváltozata | the final design for the three-part work

és nem próbált belekényszeríteni egy olyan személytelen, mechanikus munkába, melynek során a szövés csak a technikai kivitelezés szintjén marad.

1975-ben Belgiumba költöztem. Évekkel később, Beauvais-ban a francia kárpitművész szervezet, az ARELIS (Association Française pour la Diffusion et la Création de la Tapisserie et de l'Art de la Fibre) nemzetközi kiállításán találkoztunk ismét, ahol én már mint kiállító művész lehettem jelen, a brüsszeli „ENSAV - La CAMBRE” (École Nationale Supérieure des Arts Visuels de la Cambre) diplomájával a zsebemben. Kapcsolatunk ettől kezdve nemcsak szorosabbá vált, hanem teljesen új alapokra helyeződött. Ildikó ugyanis azt ajánlotta fel, hogy lépjek be a Magyar Kárpitművészek Egyesületébe, melynek elnöke volt. A felkérésnek nagy örömmel tettem eleget.

Belépésemet követően felhívást kaptam az egyesület két közös munkájában való részvételre. 2000-ben az Esztergomi Keresztény Múzeum megrendelésére készült el a Szent István Kárpit. 2006 nyarán fejeződött be a második közös munka, a Corvin Kárpitok, az Országos Széchenyi

couraged in this view by the fact that I worked in a spontaneous way, utilising my own creative ideas. She trusted me and never attempted to force me into any impersonal, mechanical work, in the course of which weaving would remain on the level of technical execution only.

In 1975, I moved to Belgium. Years later, in Beauvais, we met again, at an international exhibition staged by ARELIS (Association Française pour la Diffusion et la Création de la Tapisserie et de l'Art de la Fibre). There I could already attend as an exhibiting artist with a Brussels diploma from ENSAV – La Cambre (École Nationale Supérieure des Arts Visuels de la Cambre) under my belt. From that time on our connection not only grew closer, but also became based on completely new foundations. Ildikó proposed that I join the Association of Hungarian Tapestry Artists, of which she was the President. I agreed to her request with great happiness.

Following my joining, I received an invitation to participate in collective works organised by the Association. In 2000, the 'St. Stephen Tapestry' was completed to an order placed by the Christian Museum in Esztergom. In the sum-

Könyvtár Nemzeti Emlékhelye számára.

Ezen pályázatok azért is voltak számomra különleges élmények, mert bár több nemzetközi szervezetnek is tagja vagyok, ilyen típusú közös munkában - ahol a művészek a közösen kialakított koncepció alapján közös műhelyben - a Budavári Kárpitműhelyben - közös szövőszékeken dolgoznak még sohasem volt részem, sőt ilyen jellegű kezdeményezésről még nem is hallottam.

Szerencsésnek mondhatom magam, hogy nemcsak a Corvin Kárpitok tervezésében, hanem az Ildikó művezetésével készülő triptichon szövésében is részt vehettem. Ezáltal Ildikó nagylelkű és önfeláldozó munkájának is tanúja voltam. Nagyon erős volt benne a közösségi szellem. Az egyesületi programok és feladatok szervezése és lebonyolítása idejét és energiáját felemésztették. Fáradtságot nem kímélve felelősségteljesen látta el feladatait, miközben szinte semmi ideje nem maradt a saját művészi munkájára. Sokkal fontosabbnak tartotta a szakmai érdekeket, mint saját érvényesülését

mer of 2006, the second collective work, the 'Corvinus Tapestry', was finished for the National Commemorative Site at the National Széchényi Library in Budapest.

These projects were special experiences for me, because although I was a member of a number of international organisations, collective work of this kind – where artists worked in shared rooms in a shared studio (the Budavár Tapestry Workshop) – I had never before taken part in. In fact, I had never even heard of an initiative of this type.

I can count myself fortunate as that I was able to participate not only in the designing of the 'Corvinus Tapestry', but also in the weaving of this triptych, which was made under the direction of Ildikó herself. In this way, I was a witness to Ildikó's generous and self-sacrificing work. The community spirit was very strong in her. The Association's programmes and the organisation and performance of Association tasks took up her time and her energy. Not sparing her efforts, she performed her tasks responsibly; in the meanwhile hardly any of her time was left for her own ar-

Corvin kárpitok | The Corvinus Tapestries, 2003-2006

gyapjú, selyem, haute lisse | wool and silk, haute lisse

Hálás vagyok a sorsnak, hogy megismerhettem Ildikót, hogy együtt dolgozhattunk, hogy kapcsolatunk barátsággá mélyülhetett. Sokat jelent számomra bátorsága, kitartása, összetartó ereje és a magyar kárpitművészet kiteljesítéséért folytatott küzdelme. Példát mutatott művészi alázatból, miközben tökéletességre, harmóniára törekedett. S mindent - bár szélmalomharcnak tűnt - sohasem adta fel.

Ildikó halála a magyar és a nemzetközi kárpitművészet nagy vesztesége.

*Szárász Mária
kárpitművész
Brüsszel, Belgium*

tistic work. She considered the interests of the profession to be much more important than her own advancement.

I am grateful to life for being able to get to know Ildikó and work together with her, so that our connection could deepen into friendship. For me, her courage, her endurance, her solidarity, and her struggle for the success of Hungarian tapestry art meant a great deal. She showed an example of artistic humility, while struggling for perfection and for harmony. And in this also – although it seemed like tilting at windmills – she never gave up.

Ildikó's death was a great loss to Hungarian and international tapestry art.

*Mária Szárász
tapestry artist
Brussels*

UTÓSZÓ

*“Az igaznak természete az, hogy akkor
érvényesül, amikor elérkezett az ideje,
és, hogy csak akkor jelenik meg, ha az
idő elérkezett, s ezért sohasem jelenik
meg túl korán, sem pedig nem talál
éretlen közönséget.”*

Hegel

Az élenjáróknak, az útkeresőknek mindig nehéz az élete. Kiváltképp az élenjáró művészeknek.
Dobrányi Ildikó kárpitművész sem volt ezzel másképpen.

Életének, idejének, művészi alkotó periódusának nagy részét a magyar kárpitművészet szervezése, törekvése e műfaj nemzetközi rangra emelésére töltötte ki. Bátran mondhatjuk, hogy munkássága e tekintetben is egyedülálló. Több mint tíz éves művészetszervező közösségi munka az egyesület élén és saját művészi alkotó törekvése maradt hirtelen befejezetlenül, élete fonalának megszakadásával. Életműve mégis teljes, hiszen soha sem az életkor határozza meg a művek minőségét, az elvégzett munkákat és az eredményt. Fáradhatatlan tevékenységének köszönhetően a magyar kárpitművészet kilépett elszigeteltségéből és a hazai közönség valamint a nemzetközi szakma érdeklődésének homlokterébe került.

A művésznő ebben az évben lenne 60 éves. Tisztelőiből alakult halála után a Dobrányi Ildikó Emlékbizottság. Célunk az egyéni és közösségi életmű legteljesebb összegyűjtése és felmutatása volt e gyűjteményes kiállítás és a hozzá tartozó katalógus keretében. Tisztünk szerint, tisztán és tökéletesen tárva fel az életművet és eredményeit kortársainknak, valamint az utókornak, mint ahogyan a művésznő egész életére és tevékenységére is mindig az igaz ügyek, a tökéletes művészi alkotó munka volt jellemző.

Dobrányi Ildikó kárpitművész szellemiségét követve, e kiállítással és katalógusával a magyar kárpitművészet utolsó évtizedének és 21. századi indításának folyamatát tártuk fel, reményünk szerint utat mutatva ezzel a további fejlődésnek, mert az értékeket tovább kell örökítenünk.

*dr Anka Mária
kulturális menedzser
Magyar Nemzeti Galéria*

AFTERWORD

'We may rest assured that it is the nature of truth to force its way to recognition when the time comes, and that it only appears when its time has come, and hence never appears too soon, and never finds a public that is not ripe to receive it.'

Hegel (trans. J.B. Baillie)

For those in the vanguard, for those seeking a way forward, life is always difficult. This is especially true for those who are artists. So it was for Ildikó Dobrányi, tapestry artist.

The organising of Hungarian tapestry art was her ambition, and she spent a great part of her life, her time, her creative period as an artist, on the raising of the genre to the global level. We can boldly say that in this respect her work was unique. More than ten years of community work as an organiser of artistic life at the head of her Association, as well as her work as a creative artist, was suddenly left unfinished with the breaking of the thread of her life. Nevertheless, her life's work was complete, since length of days never determines the quality of works, works completed, or the impact of them.

It is thanks to her tireless activity that Hungarian tapestry art has stepped out of its isolation and has come to the forefront of interest for the Hungarian public, as well as for the profession internationally.

The artist would have been sixty in 2008. After her death, her admirers formed the Ildikó Dobrányi Memorial Committee. Our purpose is the fullest possible collecting together of works she made individually and with others and their display within the framework of a retrospective exhibition with an accompanying catalogue. Our duty is to hold up her oeuvre and her successes to our contemporaries as well as to posterity, as truth and perfect creative work were characteristic of this artist's whole life and entire activity.

Faithful to the spirit of Ildikó Dobrányi the tapestry artist, with this exhibition and its catalogue we shall present the processes over the last decade of Hungarian tapestry art and its launch in the 21st century. It is our hope that by doing so we shall be able to point the way to further development, since values must be perpetuated.

*Mária Anka
cultural manager
Hungarian National Gallery, Budapest*

Szakmai életrajz

- 1948 Február 7-én született Budapesten
1972 Diploma a Magyar Iparművészeti Főiskola Kárpit-szakán
1973 Tanulmányok az École Nationale des Arts Décoratif d' Aubusson-ban
1996 A Magyar Kárpitművészek Egyesületének (MKE) elnöke
2007 Május 5-én elhunyt

Díjak

- 1988 Szombathelyi Biennálé különdíj
Nemzetközi Minta Triennálé nagydíj,
Műcsarnok, Budapest
1997 Magyar Szalon, a Környezetvédelmi
Minisztérium díja 2001
2001 Ferenczy Noémi díj
2001 Az ARELIS (Association Française pour la
Diffusion et la Creation de la Tapisserie
et de l'Art de la Fibre) tiszteletbeli tagja

Egyéni kiállításai

- 1975 Fészek Galéria, Budapest
1976 Madách Színház, Budapest
1988 Dorottya Galéria, Budapest
1989 Francia Intézet, Budapest
1995 Francia Intézet, Budapest
1997 Nomád variációk, Magyar Intézet,
Párizs, Franciaország
2003 Téli kert, Hegyvidék Galéria, Budapest
2005 Vizivárosi Galéria, Budapest

Csoportos kiállítások

- 1970 Fiatal Iparművészek Országos kiállítása,
Ernst Múzeum, Budapest
1974 3 Fal-és Tértextil Biennálék,
Savaria Múzeum, Szombathely
1975 Jubileumi Iparművészeti Kiállítás,
Műcsarnok, Budapest
1975 La Tapisserie Moderne en Hongrie, Galerie.
Sin'Paora, Párizs
1976 4. Fal és Tértextil Biennálé,
Savaria Múzeum, Szombathely
1976 Velemi Textilművészeti Alkotóműhely, Velem
1976 "Textilgrafika", Magyar Nemzeti Galéria, Budapest
1976 "Lépés" Pataky Művelődési Központ, Budapest
1976 Tapestries by the Hungarian Artists,

A Professional Biography

- 1948 Born on 7 February in Budapest
1972 Graduated from the Hungarian Academy of
Applied Arts, Budapest
1973 Studies at the École Nationale des Arts Décoratif
d'Aubusson, France
1996 Elected President of the Association of
Hungarian Tapestry Artists (MKE)
2007 Died on 5 May

Prizes, honours

- 1988 Special Prize, 10th Wall and
Spatial Textile Biennale,
Savaria Museum, Szombathely, Hungary
1988 Grand Prize, International Design Triennale,
Palace of Exhibitions, Budapest
1997 Prize of the Ministry of Environmental Protection,
Hungarian Salon
2001 Honorary Member, ARELIS (Association
Française pour la Diffusion et la Création de la
Tapisserie et de l'Art de la Fibre)
2001 Noémi Ferenczy Prize

Solo exhibitions

- 1975 Fészek Gallery, Budapest
1976 Madách Theatre, Budapest
1988 Dorottya Gallery, Budapest
1989 French Institute, Budapest
1995 French Institute, Budapest
1997 'Variations Nomades', Hungarian Institute, Paris
2003 'Winter Garden', Hegyvidék Gallery, Budapest
2005 Vizivárosi Gallery, Budapest

Group exhibitions

- 1970 National Exhibition of Young Applied Artists,
Ernst Museum, Budapest
1974 3rd Wall and Spatial Textile Biennale, Savaria
Museum, Szombathely, Hungary
1975 Jubilee Exhibition of Applied Arts, Palace of
Exhibitions, Budapest
1975 'La Tapisserie Moderne en Hongrie',
Galerie Sin'Paora, Paris
1976 4th Wall and Spatial Textile Biennale,
Savaria Museum, Szombathely, Hungary
1976 Velem Textile Workshop, Velem, Hungary
1976 'Textile Graphics', Hungarian
National Gallery, Budapest

	Vigo-Sternberg Gallery, London	1976	'Steps', Pataky Cultural Centre, Budapest
1976	La Tapisserie Moderne en Hongrie, Galerie YAHA, Tunisz	1976	'Tapestries by Hungarian Artists', Vigo-Sternberg Gallery, London
1977	Moderne Ungarsk Textilkunst, Nordjyllands Kunstmuseum, Aalborg Dánia	1976	'La Tapisserie Moderne en Hongrie', Galerie YAHA, Tunis
1978	5. Fal és Tértextil Biennálé, Savaria Múzeum, Szombathely	1977	'Modern Hungarian Textile Art', Nordjyllands Kunstmuseum, Aalborg, Denmark
1978	2. Quadriennale des Kunsthandwerks, Erfurt	1978	5th Wall and Spatial Textile Biennale, Savaria Museum, Szombathely, Hungary
1978	Moderne Ungarsk Textilkunst, Koppenhága	1978	2. Quadriennale des Kunsthandwerks, Erfurt, Germany
1978	Kulturfond, Nikolaj Kirke, Koppenhága	1978	'Modern Hungarian Textile Art', Copenhagen
1979	Mai Magyar Textilművészet, Varsó, Lodz, Wroclav	1978	Cultural Foundation, Nikolaj Church, Copenhagen
1980	6. Fal és Tértextil Biennálé, Savaria Múzeum, Szombathely	1979	'Contemporary Hungarian Textile Art', Warsaw, Lodz, Wroclaw
1980	"A kéz intelligenciája", Múcsarnok, Budapest	1980	6th Wall and Spatial Textile Biennale, Savaria Museum, Szombathely, Hungary
1981	Válogatás magyar művészek munkáiból, Museum Swaensteyn, Voorburg, Hollandia	1980	'The Intelligence of the Hand', Palace of Exhibitions, Budapest
1982	Nemzetközi Universiade, Edmonton, (Kanada)	1981	'Selection of Contemporary Hungarian Artists', Museum Swaensteyn, Voorburg, Netherlands
1983	"A tervezés értékteremtés", Múcsarnok, Budapest	1982	International Universiade, Edmonton, Alberta, Canada
1985	Magyar Gobelin, 1945-1985 Múcsarnok, Budapest	1983	'Design is Value Creation', Palace of Exhibitions, Budapest
1986	9. Fal és Tértextil Biennálé, Savaria Múzeum, Budapest	1985	'Hungarian Gobelin Art 1945-1985', Palace of Exhibitions, Budapest
1987	Contemporary Hungarian Textiles, Castle Museum, Nottingham	1986	9th Wall and Spatial Textile Biennale, Savaria Museum, Szombathely, Hungary
1988	10. Fal és Tértextil Biennálé, Szombathelyi Képtár, Szombathely	1987	Contemporary Hungarian Textiles, Castle Museum, Nottingham, U.K.
1988	"Eleven Textil", Múcsarnok, Budapest	1988	10th Wall and Spatial Textile Biennale, Savaria Museum, Szombathely, Hungary
1988	Nemzetközi Minta Triennálé, Múcsarnok, Budapest	1988	'Living Textiles', Palace of Exhibitions, Budapest
1992	12. Magyar Textilbiennálé, Szombathely	1988	International Design Triennale, Palace of Exhibitions, Budapest
1993	Deuxieme Triennale de Tournai	1992	12th Wall and Spatial Textile Biennale, Savaria Museum, Szombathely, Hungary
1996	14. Fal és Tértextil Biennálé, Szombathely	1993	Deuxieme Triennale de Tournai, Belgium
1996	"Együtt", Olaf Palme Ház, Budapest	1996	13th Wall and Spatial Textile Biennale, Savaria Museum, Szombathely, Hungary
1997	"Élő Gobelin", Gödöllő	1996	'Together', Olaf Palme Building, Budapest
1997	"Pelso 97", Keszthely	1997	'Living Gobelins', Gödöllő, Hungary
1997	"Ötlet, Terv, Műhelyrajz" Az MKE kiállítása, Tölgyfa Galéria, Budapest	1997	'Pelso 97', Keszthely, Hungary
1997	"Kortárs kárpitok" Műemléki Hivatal, Budapest	1997	'Idea, Plan, Cartoon', Exhibition by the MKE, Tölgyfa Gallery, Budapest
1997	"Építészet, Természet, Művészet", Nádasdladány	1997	'Contemporary Tapestries', Authority for Protection of Historical Monuments, Budapest
1998	"Ékes Évszak", Magyar Kultúra Alapítvány Háza, Budapest	1997	'Architecture, Nature, Art', Nádasdladány, Hungary
1999	"4eme Biennale Internationale de la Tapisserie Contemporaine, Musée Départemental de l'Oise, Beauvais, Franciaország	1998	'Season of Ornaments', Foundation for Hungarian Culture Building, Budapest
1999	Europalia, Mons (Belgium)	1999	4eme Biennale Internationale de la Tapisserie Contemporaine, Beauvais, France
2000	Biennale ARELIS - Printemps 2000, Párizs		
2001	"KÁRPIT" Nemzetközi Kárpitkiállítás, Szépművészeti Múzeum, Budapest		
2001	Ferenczy Noémi és követői, Művészet Malom, Szentendre		
2001	Salon d' Automne, Párizs		
2001	Kortárs Magyar Kárpitok, Ceri Cerveteri, Olaszország		

- 2002 "Le Fil Hongrois" Palais des Nations, Genf
 2002 "5ème Biennale International de la Tapisserie Contemporaine", Beauvais, Franciaország
 2002 "KÁRPIT", Richmond Art Gallery, Richmond, BC, Kanada
 2002 American Tapestry Biennial IV. Vancouver, BC, Kanada
 2003 "7 év 77 művész", Budavári Kárpitműhely, Budapest
 2004 "Corvin kárpitok" Budavári Kárpitműhely, Budapest
 2004 "By Hand in the Electronic Age" The Textile Museum Washington DC, USA
 2004 ARTAPESTRY, Nordjyllands Kunstmuseum, Aalborg, Dánia
 2005 "KÁRPIT 2" Nemzetközi Kárpitkiállítás, Szépművészeti Múzeum, Budapest
 2006 "Mozart és Bartók" Budavári Kárpitműhely, Budapest

Munkái közújteményekben és intézményekben

Keresztény Múzeum, Esztergom
Grand Hotel Hungária, Budapest
Iparművészeti Múzeum, Budapest
Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium, Budapest
Magyar Intézet, Berlin
Malév Iroda, Moszkva
Magyar Kereskedelmi Kamara, Budapest
Magyar Tudományos Akadémia Székháza, Miskolc
Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma, Budapest
Országos Széchenyi Könyvtár
Szombathelyi Képtár, Szombathely

Katalógus

Nomád variációk Magyar Intézet, Párizs, 1997.

Irodalom

Koczogh Ákos: Mai Magyar Iparművészet. Corvina, Budapest. 1975.
Tímár Árpád: Imaginative Modern Tapestry. Daily News, Feb/1975.
Nagy Ildikó: Tér és textil. Velei Textilművészeti Alkotóműhely Szombathely, 1975-76.
Bán András: Dobrányi Ildikó textilképzése. Út, Budapest, 1977/23.
Forgács Éva: Művészetek, művészeti ágak, művészeti technikák... Művészet, Budapest, 1987/10.
Mezei Ottó: A szövött kárpit esélyei. Művészet, Budapest, 1987/10
Hudra Klára: Természetről feketén és fehéren. Új Tükör, Budapest, 1989. március. 19.

- 1999 Europalia, Mons, Belgium
 2000 Biennale ARELIS – Printemps 2000, Paris
 2001 "KÁRPIT" International Tapestry Exhibition, Museum of Fine Arts, Budapest
 2001 "Naomi Ferenczy and Her Followers", Art Mill, Szentendre, Hungary
 2001 Salon d'Automne, Paris
 2002 "Contemporary Hungarian Tapestries", Ceri Cerveteri, Italy
 2002 "Le Fil Hongrois", Palais des Nations, Geneva
 2002 "5ème Biennale Internationale de la Tapisserie Contemporaine, Beauvais, France
 2002 "KÁRPIT", Richmond Art Gallery, Richmond, British Columbia, Canada
 2002 American Tapestry Biennial IV, Vancouver, British Columbia, Canada
 2003 "7 Years, 77 Artists", Budavári Tapestry Workshop, Budapest
 2004 "The Corvinus Tapestries", Budavári Tapestry Workshop, Budapest
 2004 "By Hand in the Electronic Age", The Textile Museum, Washington D.C.
 2005 "ARTAPESTRY", Nordjyllands Kunstmuseum, Aalborg, Denmark
 2005 "KÁRPIT 2" International Tapestry Exhibition, Museum of Fine Arts, Budapest
 2006 "Mozart and Bartók", Budavári Tapestry Workshop, Budapest

Public institutions holding works by the artist

Christian Museum, Esztergom
Grand Hotel Hungaria, Budapest
National Széchényi Library, Budapest
Hungarian Chamber of Commerce and Industry, Budapest
Hungarian Institute, Berlin
Hungarian Academy of Sciences Building, Miskolc, Hungary
Malév Hungarian Airlines Office, Moscow
Ministry of Environment and Water, Budapest
Ministry of Cultural Heritage, Budapest
Museum of Applied Arts, Budapest
Palace of Exhibitions, Szombathely, Hungary

Catalogue

Variations Nomades, Paris: Hungarian Institute, 1997. In French and Hungarian

Literature

Ákos Koczogh: Hungarian Applied Art Today. Budapest: Corvina, 1975. In Hungarian
Árpád Tímár: 'Imaginative Modern Tapestry'. Daily News (Budapest), Feb.1975.
Ildikó Nagy: 'Space and Textiles'. Velem Textile

Nagy Zoltán: Természet a textilben. Új Művészet Budapest, 1996/3

Pálosi Judit: A Magyar Kárpitművészek Egyesülete. Magyar Iparművészet, Budapest, augusztus, 1999

Jóry Judit: A fűszál filozófiája - Beszélgetés Dobrányi Ildikóval, Hegyvidék, Budapest, 2000

Cécile Vrain: Redecouvrir la Tapisserie. Le Journal Francophone, Budapest március, 2001

Seifert Judit: Kárpiton innen és túl. Új Művészet, Budapest, március, 2001

András Edit: Kézművesség az elektronika korában. Új Művészet, Budapest, március, 2001

Dobrányi Ildikó: Kárpit/ Tapestry. Textilforum, Hannover, március, 2001

Dobrányi Ildikó: Magyar szál. Magyar Iparművészet, Budapest, március-április, 2002

Jóry Judit: A "magyar szál". Beszélgetés Dobrányi Ildikóval az MKE elnökével. Várnegyed, Budapest, 2002

András Edit: Az öneszmélés útján. Új Művészet, Budapest, november, 2002

Catherine Lederer: L'Art Du Lissier. Le Journal Francophone, Budapest, augusztus, 2002

Kate Callen: American Tapestry Biennial IV. American Craft, Feb/Mar. 2003

Rebecca A. T. Stevens: Tapestry in Hungary. Shuttle Spindle and Dyepot, Suwanee, GA Autumn, 2003.

Lidia Fraser, Rebecca A. T. Stevens: Tapestry- Yesterday and Today. Shuttle, Spindle and Dyepot, Suwanee, GA, Spring, 2004

András Edit: A kortárs magyar kárpit nemzetközi kontextusban. In: Kárpitművészet Magyarországon. Vince Kiadó, Budapest, 2005

Dobrányi Ildikó: Corvin kárpitok - műhelymunka, 2003-2006 (uo.)

Kontsek Ildikó: A kárpitművészet önálló útjai az 1980-as évektől napjainkig. (uo.)

Kontsek Ildikó: A kárpitművészet intézményes megújulása és a Magyar Kárpitművészek Egyesülete. (uo.)

Judit Pálosi: Kárpitművészet Magyarországon a XX. század második felében. (uo.)

Marosi Ernő: Dobrányi Ildikó. Népszabadság, Budapest, május 26, 2007

András Edit: A kárpitművészet a művészettörténet nézőpontjából: személyes felfedezőutazás. In: ARTAPESTRY [katalógus] European Tapestry Forum Kopenhagen, 2008

Műtárgylista

- 1970 **Torontáli gyapjú**, 100x130 cm (magántulajdon)
- 1971 **Folyondárok I. II.** gyapjú, haute lisse 2x 100x200 cm (magántulajdon)
- 1972 **Őszi lomb I. II.** gyapjú, csomózott, 2x 120x170 cm (magántulajdon)

Workshop, 1975–76 (Szombathely). In Hungarian *András Bán*: 'An Exhibition of Textiles by Ildikó Dobrányi'. Út (Budapest), 1977/23. In Hungarian *Éva Forgács*: 'Arts, Branches of Art and Art Techniques...' Művészet (Budapest), 1979/9. In Hungarian *Ottó Mezei*: 'The Chances for Woven Tapestry.' Művészet (Budapest), 1987/10. In Hungarian *Klára Hudra*: 'On Nature in Black and White'. Új Tükör (Budapest), 19 Mar. 1989. In Hungarian *Zoltán Nagy*: 'Nature in Textiles'. Új Művészet (Budapest), 1996/3. In Hungarian *Judit Pálosi*: 'The Association of Hungarian Tapestry Artists'. Magyar Iparművészet (Budapest), Aug. 1999. In Hungarian *Judit Jóry*: "'The Philosophy of the Spear'". Interview with Ildikó Dobrányi'. Hegyvidék (Budapest), 2000. In Hungarian *Cécile Vrain*: 'Redecouvrir la Tapisserie'. Le Journal Francophone (Budapest), Mar. 2001

Judit Seifert: 'Tapestry Now and in the Future'. Új Művészet (Budapest), Mar. 2001. In Hungarian *Edit András*: 'By Hand in the Electronic Age'. Új Művészet (Budapest), Mar. 2001. In Hungarian *Ildikó Dobrányi*: 'Kárpit/Tapestry'. Textileforum (Hanover, Germany), Mar. 2001. In Hungarian *Ildikó Dobrányi*: 'Hungarian Thread'. Magyar Iparművészet (Budapest), Mar/Apr. 2002. In Hungarian *Judit Jóry*: 'The "Hungarian Thread" Interview with Ildikó Dobrányi'. Várnegyed (Budapest), 2002. In Hungarian *Edit András*: 'On the Path to Self-Awareness'. Új Művészet (Budapest), Nov. 2002. In Hungarian *Catherine Lederer*: 'L'Art du Lissier', Le Journal Francophone (Budapest), Aug. 2002

Kate Callen: 'American Tapestry Biennial IV'. American Craft (New York), Feb./Mar. 2003

Rebecca A.T. Stevens: 'Tapestry in Hungary'. Shuttle Spindle and Dyepot (Suwanee, GA), Autumn 2003

Lidia Fraser – Rebecca A.T. Stevens: 'Tapestry – Yesterday and Today'. Shuttle Spindle and Dyepot (Suwanee, GA), Spring 2004

Edit András: 'Contemporary Hungarian Tapestry Art in an International Context'. In: Tapestry Art in Hungary. Budapest: Vince Kiadó, 2005. In Hungarian and English

Ildikó Dobrányi: 'The Corvinus Tapestries: An Undertaking by the Workshop, 2003–2006. Ibid.

Ildikó Kontsek: 'The Path Followed by Tapestry Art from the Nineteen-Eighties to the Present Day'. Ibid.

Ildikó Kontsek: 'The Institutional Renewal of Tapestry Art in Hungary and the Association of Hungarian Tapestry Artists'. Ibid.

Judit Pálosi: 'Tapestry Art in Hungary in the Second Half of the Twentieth Century'. Ibid.

- 1973 **Tarka szőnyeg I-II** gyapjú, haute lisse 2x 120x160 cm (magántulajdon)
- 1973 **Fióka gyapjú**, haute lisse 280x200 cm (Malév Iroda, Moszkva)
- 1973 **Faliszőnyeg madarakkal** gyapjú, 140x100 cm, (Malév Iroda, Moszkva)
- 1973 **Rackás szőnyeg** gyapjú, haute lisse 120x110 cm (magántulajdon)
- 1974 **Zuhanás** gyapjú, haute lisse 160x200 cm (magántulajdon)
- 1974 **Ádám, Éva** gyapjú, haute lisse 150x180 cm (Magyar Tudományos Akadémia, Miskolc)
- 1974 **W.A.M.I. II. III. IV.** gyapjú, haute lisse 4x 90x120 cm (Minisztertanács Üdülő, Balatonöszöd)
- 1974 **Mozart** gyapjú, pamut, haute lisse 90x120 cm (magántulajdon)
- 1974 **Történelmi portrék I. II. III.** gyapjú, pamut, haute lisse 3x 120x160 cm (Közlekedési Dolgozók Szakszervezete)
- 1975 **Étude** gyapjú, selyem, haute lisse 120x160 cm (magántulajdon)
- 1977 **Tanulmány** festmény 70x70 cm
- 1977 **Irisz** gyapjú, selyem tértextil 3x 70x355 cm
- 1977 **1,2,3** gyapjú, haute lisse 3x 70x220 cm
- 1977 **Minitextil/1** gyapjú, haute lisse 30x30 cm
- 1977 **Minitextil/2** gyapjú, haute lisse 25x20 cm
- 1977 **Részlet I.** gyapjú, haute lisse 200x200 cm
- 1978 **Y.M.C.** gyapjú, haute lisse 80x200 cm
- 1984 **A textil hangja** hangfelvétel
- 1986 **Részlet II./1.2.3.** gyapjú, haute lisse 3x 120x100 cm
- 1986 **Részlet a Részlet I.-ből** gyapjú haute lisse 200x200 cm
- 1986 **Részlet III./1.2.** gyapjú, haute lisse 2x 120x200 cm
- 1987 **Részlet IV/Zöld** gyapjú, haute lisse 125x200 cm
- 1987 **Részlet IV/Piros** gyapjú, haute lisse 125x200 cm
- 1988 **Lomb részlet** gyapjú, haute lisse 120x200 cm
- 1988 **Az élő természet emlékműve** nyomott műanyag kollázs 300x300x10 cm
- 1995 **Fű I./1.2.3.4.5.6.** gyapjú, haute lisse 6 x50x70 cm
- 1995 **Fű II./1.2.3.4.** gyapjú, selyem, haute lisse 4x 50x50 cm
- 1995 **Fű III/1.2.3.4.5.6..** gyapjú, selyem, haute lisse 5x 50x50 cm
- 1996 **Nomád szőnyeg** gyapjú, selyem haute lisse 220x220 cm (Környezetvédelmi és Vízügyi Minisztérium)
- 1996 **Fű/1 és Fű/2,** tanulmány, szitanyomat
- 1999 **Sorok I, II.** gyapjú, selyem, haute lisse 100x 100 cm
- 2000 **Mindörökké** gyapjú, selyem, haute lisse 270x 160 cm

Ernő Marosi: 'Ildikó Dobrányi'. Népszabadság (Budapest), 26 May 2007. In Hungarian
Edít András: 'Tapestry from an Art Historian's Perspective: A Personal Journey of Discovery'. In: 2nd European Tapestry Triennale. Exhibition catalogue. Copenhagen: European Tapestry Forum 2008. In English

List of Works

- 1970 **Torontal Rug**, wool, 100 x130 cm (privately owned)
- 1971 **Morning Glory**, wool, haute lisse, 100 x 200 cm, (privately owned)
- 1972 **Autumn Foliage I, II**, wool, knotted, 2 x 120 x 170 cm (privately owned)
- 1973 **Brindled Rug I, II**, wool, 2 x 120 x 160 cm (privately owned)
- 1973 **Nestling**, wool, haute lisse, 280 x 200 cm (Malév Hungarian Airlines Office, Moscow)
- 1973 **Tapestry with Birds**, wool, haute lisse, 140 x 100 cm (Malév Hungarian Airlines Office, Moscow)
- 1973 **Racka Rug**, wool, haute lisse, 120 x 110 cm (privately owned)
- 1974 **Falling**, wool, haute lisse, 160 x 200 cm (privately owned)
- 1974 **Adam, Eve**, wool, haute lisse, 150 x 180 cm (Hungarian Academy of Sciences Building, Miskolc)
- 1974 **W.A.M.I, II, III, IV**, wool, haute lisse, 4 x 90 x 120 cm (Holiday-Home for the Council of Ministers, Balatonöszöd, Hungary)
- 1974 **Mozart**, wool, cotton, haute lisse, 90 x 120 cm (privately owned)
- 1974 **Historical Portraits I, II, III**, wool, cotton, haute lisse, 3 x 120 x 160 cm (Trade Union of Hungarian Transport Workers)
- 1975 **Étude**, wool, silk, haute lisse, 120 x 160 cm (privately owned)
- 1977 Study painting, 70 x 70 cm
- 1977 **Iris I, II, III**, wool, silk, spatial textile 3 x 70 x 355 cm
- 1977 1, 2, 3, wool, 3 x 70 x 220cm
- 1977 **Minitextile/1**, wool, haute lisse, 30 x 30 cm
- 1977 **Minitextile/2**, wool, haute lisse, 25 x 20 cm
- 1977 **Detail I**, wool, haute lisse, 200 x 200 cm
- 1978 **Y.M.C.**, wool, haute lisse, 80 x 200 cm
- 1984 **The Voice of Textile**, sound recording
- 1986 **Detail II/1, 2, 3**, wool, fibreglass, haute lisse, 3 x 120 x 100 cm
- 1986 **Detail of Detail I**, wool, haute lisse, 200 x 200 cm
- 1986 **Detail III/1, 2**, wool, haute lisse, 2 x 120 x 200 cm
- 1987 **Detail IV/Green**, wool, haute lisse, 125 x 200 cm
- 1987 **Detail IV/Red**, wool, haute lisse, 125 x 200 cm

2004 **Alternatív reneszánsz** gyapjú, selyem,
haute lisse 160x240 cm

Dokumentáció

A Magyar Kárpitművészek Egyesülete (MKE) által
Dobrányi Ildikó elnöki időszakában kiadott
könyvek, katalógusok

“KÁRPIT” nemzetközi kiállítás, pályázati felhívás,
Szépművészeti Múzeum, MKE, Budapest, 2000

“KÁRPIT” nemzetközi kiállítás, katalógus,
Szépművészeti Múzeum, MKE, Budapest, 2001

SZENT ISTVÁN KÁRPIT, naptár MKE, Budapest, 2001

“KÁRPIT2/Átváltozások” nemzetközi kiállítás, pályázati
felhívás, Szépművészeti Múzeum, MKE, Budapest, 2004

KÁRPIT2/Átváltozások” nemzetközi kiállítás, katalógus
Szépművészeti Múzeum, MKE, Budapest, 2005

KÁRPITMŰVÉSZET MAGYARORSZÁGON.
tanulmánykötet, Vince Kiadó - MKE, Budapest, 2005

- 1988 **Detail of Foliage**, wool, haute lisse, 120 x 200 cm
1988 **To Living Nature**, pressed plastic collage
300 x 300 x 10 cm
1995 **Grass I/1, 2, 3, 4, 5, 6**, wool, silk, haute lisse,
6 x 50 x 70 cm
1995 **Grass II/1, 2, 3, 4**, wool, silk, haute lisse,
4 x 50 x 50 cm
1995 **Grass III/1, 2, 3, 4, 5, 6**, wool silk, haute lisse,
6 x 50 x 50 cm
1996 **Nomadic Rug**, wool, silk, haute lisse,
220 x 220 cm
(Ministry of Environment and Water, Budapest)
1996 **Grass/1 and Grass/2**, study, silkscreen
1999 **Lines I, II**, wool, silk 100x 100 cm
2000 **Forever**, wool, silk, haute lisse, 270 x 160 cm
2004 **Alternative Renaissance**, wool, silk, haute lisse,
160 x 240 cm

Documentation

Published by the Association of Hungarian
Tapestry Artists (MKE) in the period of
Ildikó Dobrányi's presidency

‘Call for Competition Entries, “KÁRPIT” International
Exhibition’. Budapest Museum of Fine Arts – MKE, 2000.
In Hungarian and English

KÁRPIT/TAPESTRY. Exhibition catalogue. Budapest:
Museum of Fine Arts – MKE, 2001

THE ST. STEPHEN TAPESTRY. Calendar. MKE, 2001

‘Call for Competition Entries, “KÁRPIT 2/Metamor-
phoses” International Exhibition’. Budapest Museum of
Fine Arts – MKE 2004

KÁRPIT2/Metamorphoses. Exhibition catalogue.
Budapest: Museum of Fine Arts - MKE 2004

Tapestry Art in Hungary. Volume of studies. Budapest:
Vince Kiadó – MKE, 2005

National Knowledge Academy

nka
National Knowledge Academy